

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

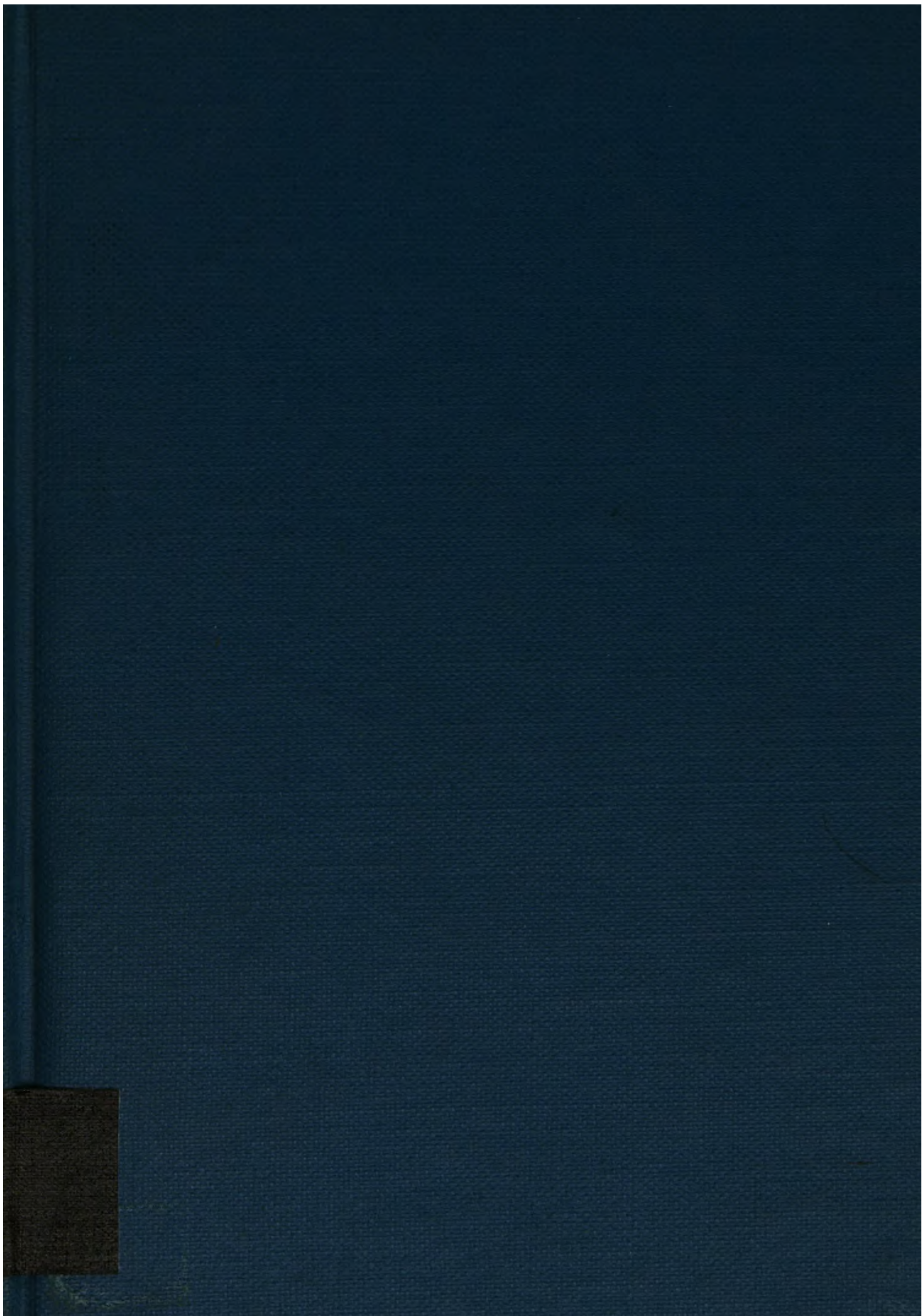
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

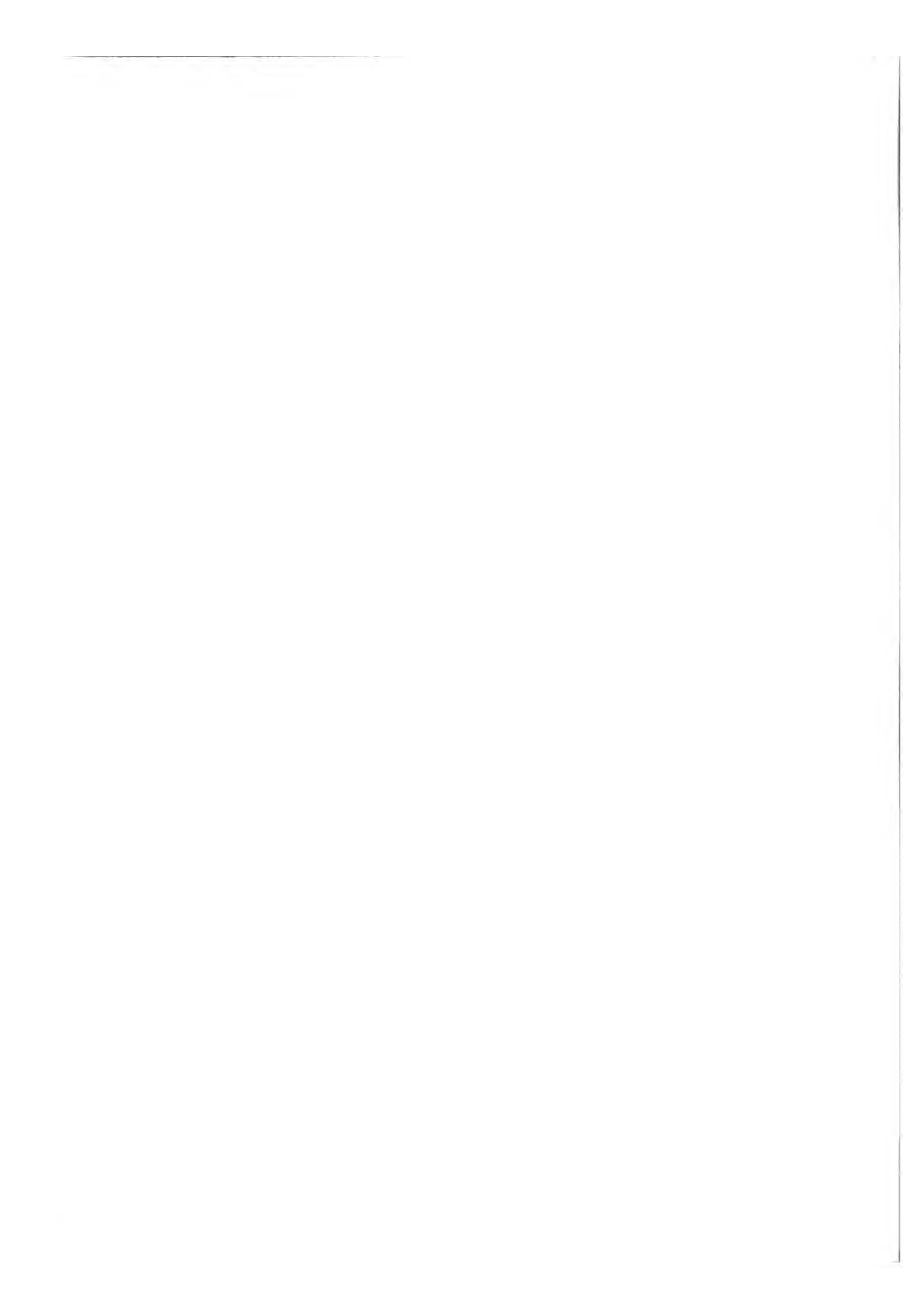
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Mar. PA 2104 - P25. A4 - T8.

DEPARTMENT OF BYZANTINE
AND MODERN GREEK IN THE
UNIVERSITY OF OXFORD

ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΧΙΔΝΑΙ

bought at
Ελευθερίου 2 κκ
June 21 - 1921
2 2pxxmas!

11/11/11

ΙΩ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΥΓΟΝΕΣ

ΚΑΙ

ΕΧΙΔΝΑΙ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

J'ai des ailes pour la tempête
Et pour l' azur. . . .

VICTOR HUGO.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

10 ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ—ΜΟΥΣΩΝ 8

1878

G. 2. 6.

RECORDED

PAID

1974

33

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ ἥλιος κκτῆρχετο εἰς βράχους ἀποτόμους
Σκορπίζων σέλας ὀπισθεν μαρμαρυγῶν χρυσῶν,
Ὅτε μακρὰν πλανώμενος εἰς ἀπατήτους δρόμους
Εἰς ἄλσος ἔφθασα βαθύ : τὸ ἄλσος τῶν Μουσῶν.
Ἵπὸ ἀμφιλαφῆ σκιὰν ὑπερμεγέθων κλώνων,
Ἦκουσα ἔκπληκτος ἐκεῖ ἠχοῦντα ὑποκώφως,

Καὶ ἔρπετῶν συρίγματα καὶ ἄσματα τρυγόνων,
Ἐντὸς τῶν φύλλων τῶν πυκνῶν, εἰς τὸ στυγνὸν σκιάφως.

ΧΟΡΟΣ ΤΡΥΓΟΝΩΝ

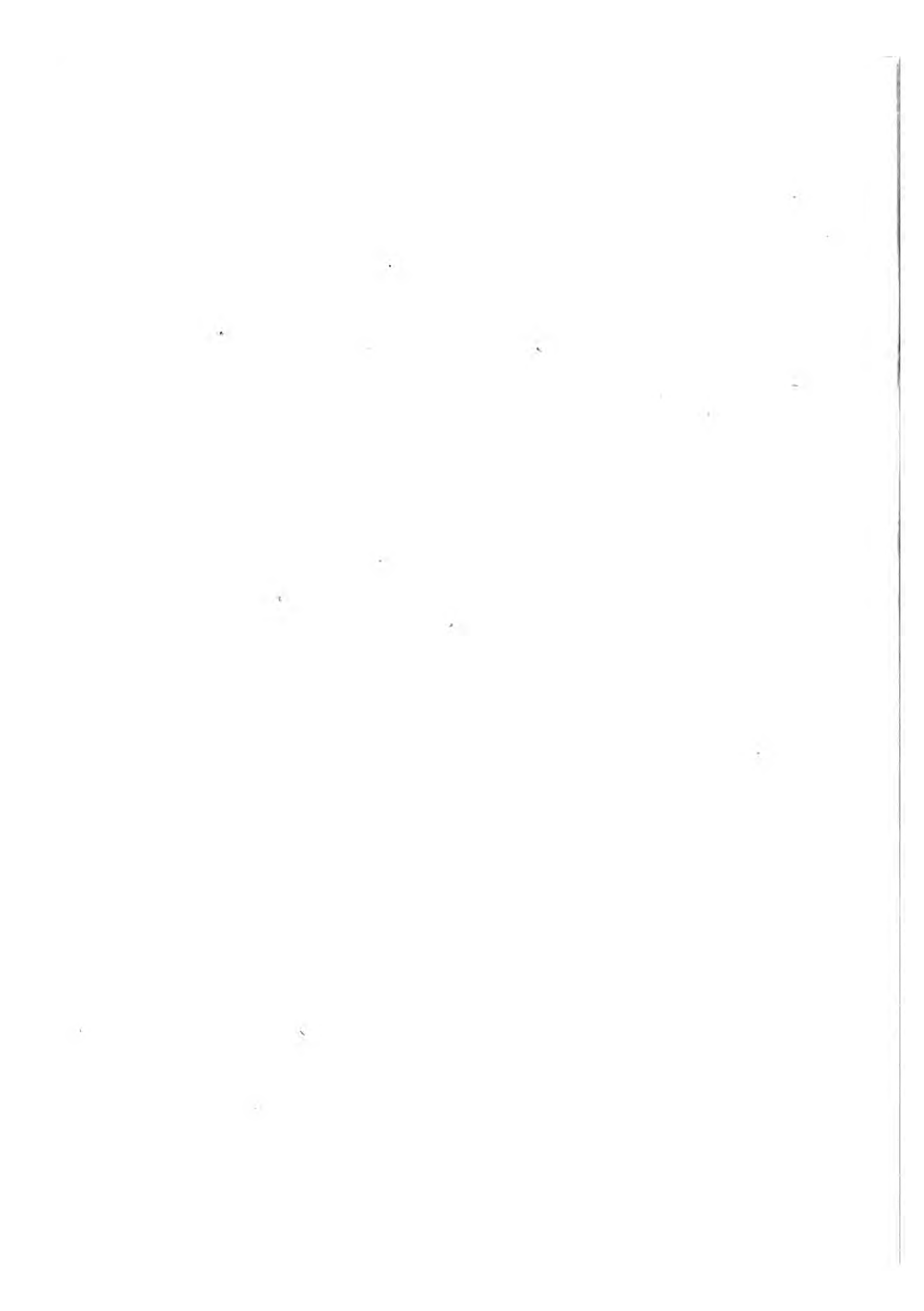
Ἐπὶ κλωνίου ἀνθισμένου,
Μὲ συμπαθεῖς λαρυγγισμοὺς
Ψάλλομεν τῆς ἀβραῆς παρθένου
Τὸν ἔρωτα καὶ τοὺς παλμούς·
Τοὺς παραβόλους, τοὺς ἀπείρους
Τοὺς χιμαιροτραφεῖς ὄνειρους,
Τοὺς ἀναιτίους στεναγμούς,
Τοῦ ἐρωτύλου νεανίου,
Ψάλλομεν μὲ γλυκεῖς λυγμούς
Ἐπὶ ἀνθοσκεποῦς κλωνίου.

ΧΟΡΟΣ ΕΧΙΑΝΩΝ

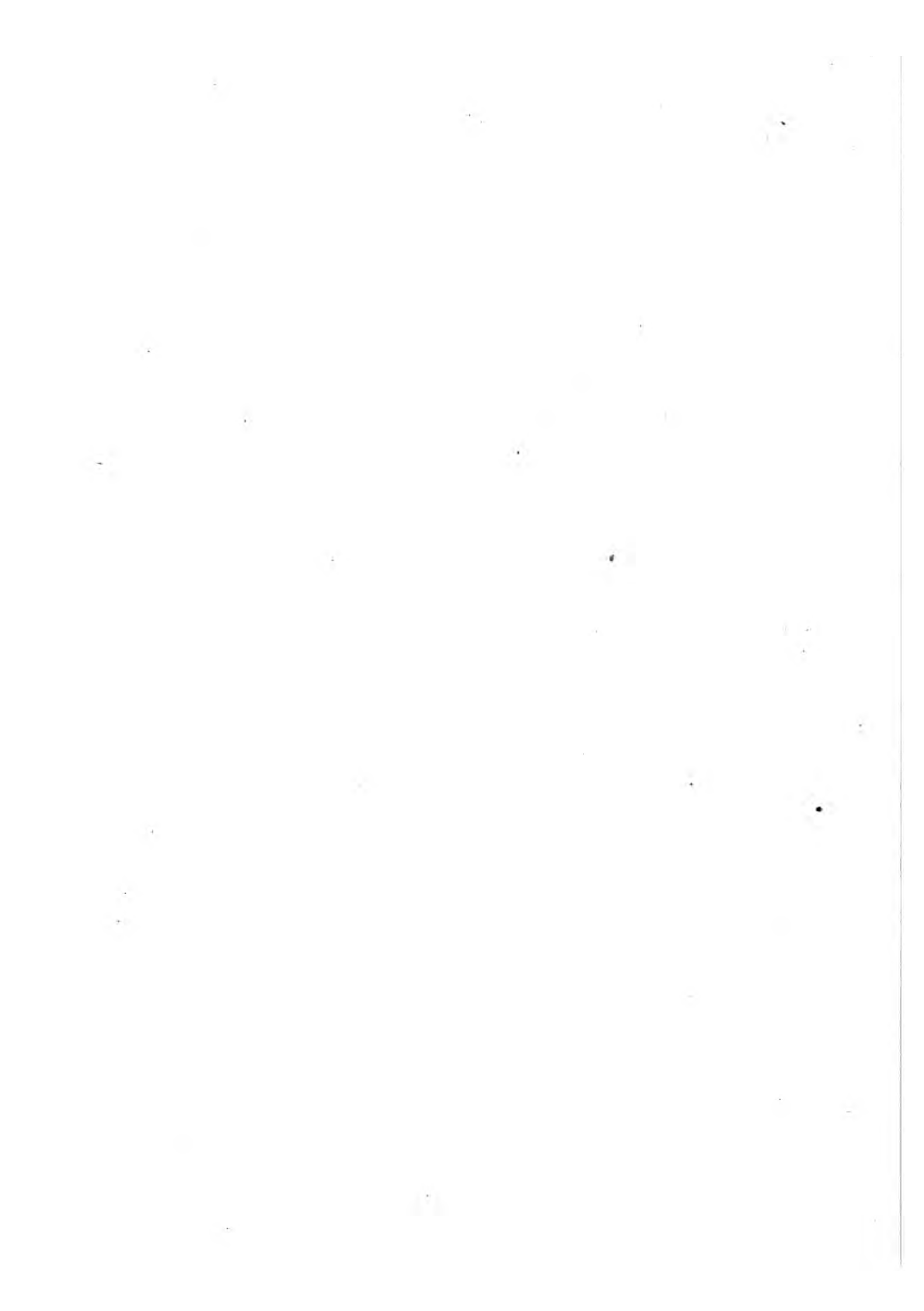
Θνητοὶ τετυφλωμένοι, θνητοὶ βλάκες,
Ῥοφήσατε τοῦ βίου τὸν χυμόν,

Πρὶν ἄγριος ἐνσκήψῃ ὁ χειμῶν,
 Πρὶν ἢ τοῦ τάφου σᾶς δεχθοῦν αἱ πλάκες.
 Ἄφήσατε, τὴν ἀρετὴν, τὰς πλάνας,
 Τοῦ μάρτυρος τὰς πενιχρὰς στεφάνας,
 Τοὺς πατριωτισμοὺς καὶ τὰς θυσίας. . . .
 Ῥοφήσατε τὸ κύπελλον μεστόν :
 Τὰ πάντα ἐφευρέσεις τῆς μωρίας,
 Πρὸς ὄφελος καπήλων καὶ ληστῶν.

Ὁ ἥλιος κατήρχετο εἰς βράχους ἀποτόμους
 Σκορπίζων σέλας ὀπισθεν μαργαρυγῶν χρυσῶν
 Ὅτε μακρὰν πλανώμενος εἰς ἀπατήτους δρόμους,
 Εἰς ἄλσος ἔφθασα βαθύ : τὸ ἄλσος τῶν Μουσῶν.
 Ἐκεῖ κατάρας ἤκουσα ἠχούσας ἀπαισίως,
 Ἀλλὰ καὶ φθόγγους ῥέοντας γλυκεῖς ἀπὸ τῶν κλώνων,
 Καὶ ἔκτοτε τὰ χεῖλη μου ψελλίζουσι ἀκουσίως,
 Τῶν Ἐχιδνῶν τοὺς συριγμοὺς καὶ τᾶσμα τῶν Τρυγόνων.

ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΧΙΔΝΑΙ

ΤΟ ΙΟΝ

Ὅπου ἐγείρει χλοερά ὁ λόφος τὰ πλευρά του,
Ἵγρὸν τὸ ῥόδον προκαλεῖ τὴν λάλον ἀηδόνα,
Ἄλλ' ἀφανὲς καὶ ταπεινὸν παρὰ τὸν ῥυακά του,
Τὸ Ἴον θάλλ' εἰς τὸν λειμῶνα.

Λεπτὴ ἢ δρόσος τῆς αὐγῆς τὸ στέλεχος καλύπτει,
Καὶ στίλβει εἰς τὰ φύλλα του ὡς δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα,
Σιγὰ ὡς πάσχων ποιητῆς τὸ μέτωπόν του κύπτει,
Πρὸς τὸ ὑγρὸν τοῦ χόρτου στρῶμα.

Σιγά ὡς πάσχων ποιητῆς τὸ μέτωπόν του κύπτει,
 Κ' ἐνῶ τὸ πᾶν ἀγάλλεται μόνον αὐτὸ δὲν χαίρει,
 Ἡ τρυφερὰ καρδία του μακρὰν ὀδύνην κρύπτει,
 Καὶ σκυθρωπὸν αὐτὰ προφέρει :

« Ἄν μ' ἔδρεπε, ποία χαρὰ, ἂν ἤθελεν ἡ μοῖρα
 Ν' ἀφήσω εἰς τὸ στῆθός της τὸν τελευταῖον στόνον. »
 — Ἄλλὰ παρῆλθ' ἡ νεανίς καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα
 Πρὸς τῆς ῥοδῆς τὸν κλῶνα μόνον.

Ὅπου ἐγείρει χλοερά ὁ λόφος τὰ πλευρά του
 Καὶ πλέκεται ὁ ἴασμος μὲ τὸ εὐῶδες κλῆμα,
 Μίαν αὐγὴν, εὖρον ξηρὸν, παρὰ τὸν ῥυακά του,
 Τὸ ἶον τῆς φλογός του θῦμα.

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΚΟΛΠΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΟΥΗΣ

Μόλις ἐν νέφος κυανοῦν τὸ βλέμμα διακρίνει
Νὰ στίζη τοῦ ὀρίζοντος ἀκτὴν μεμακρυσμένην,
Σαπφείρου κῦμα μυστικούς ψιθυρισμούς ἀφίνει,
Καὶ ἔρχεται νὰ συντριβῇ εἰς πέτραν μαυρισμένην.

Ἐφθόνως εἰς τοὺς πρόποδας μακρᾶς γραμμῆς ὀρέων,
Τάπης μυρσίνης καὶ ῥοδῆς τὸ ἔδαφος στολίζει,
Καὶ ζέφυρος ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ Λαμαρτίνου πνέων,
Τῆς πεύκης τῆς Ἰταλικῆς τὴν κορυφὴν λικνίζει.

Καὶ ὅταν σχίζῃ πένθιμος ἢ Φοίβη τὰς σκοτίας,
 Ὅπου τῶν βράχων ἢ μακρὰ γωνία καταβαίνει,
 Τὸ φῶς τῆς τὸ ἀμφίβολον μετὰ μελαγχολίας,
 Εἰς μάρμαρα καὶ εἰς σταυροὺς μνημείων ὀλισθαίνει.

Τί εἶσθε σεῖς, ὧ ἄγνωστοι νεκροί, τὴν εὐτυχίαν
 Ἐδέχθητε ὡς ἔπαθλον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγώνων,
 Ἥ μὴ ὠχροὶ κατάδικοι, μὲ πάσχουσαν καρδίαν,
 Ἐδῶ ἀνεζητήσατε ἀνάπαυλαν τῶν πόνων;

Καὶ τῶρα τί ἐγείνατε, ἐσίγησαν οἱ στόνοι;
 Εἶν' ἐλευθέρα ἢ ψυχὴ ἐντὸς τῶν Ἥλυσιων;
 Μὴ εἶσθε τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν, αὐτὴ ἢ ἀνεμώνη
 Ἥ τις βλαστάνει πένθιμος τῆς λάρνακος πλησίον;

Πλὴν ἄφες, λύρα, τοὺς νεκρούς, κοιμῶνται ἐν εἰρήνῃ
 Ἐὰν ὁ χοῦς δὲν ἔγεινε πυλῶν ἀθανασίας,
 Ἄν εἰς σκορπίον ἢ ψυχὴ τὰς πτέρυγας ἀφίνη,
 Ἐκεῖ τὸ κύμα ἔσπασε τῆς λύπης, τῆς πικρίας.

Κοιμῶνται· εἶναι σκοτεινὴ πλὴν ἐλαφρὰ ἢ κλίνη,
 Καὶ μόνον ὑπὸ τῶν πευκῶν τὰς δροσερὰς θολίας,
 Ὁ πλάνης, τ' ὄνομα τινὸς ζητῶν νὰ διακρίνη,
 Ἐεῖ τὴν κόνιν τῶν πετρῶν μετ' ἀδιαφορίας.

Κοιμῶνται· φύεται χλωρὸν τὸ κλῆμα εἰς τὸ χῶμα,
Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ χειμῶν μετὰ τριγμοῦ ἀγρίου,
Εἰς τὰς ἐρήμους πλάκας των, εἰς χιονῶδες στρῶμα,
Λεπτὰ τὰ ἴχνη φαίνονται γυμνόποδος παιδίου.

Καὶ ὅταν πάλιν μαύρη νύξ τὴν κόμην τῆς σκορπίζης,
Ὡς φόρον εἰς τοῦ λύχνου των τὴν ἀμυδρὰν ἀκτῖνα,
Ὁ ἀλιεὺς μ' ἐν ἄσμά του γλυκὺ τοὺς βαυκαλίζει,
Προσπλέων τὰ ἀπότομα παράλια ἐκεῖνα.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Σὲ δένδρου κατακίτρινο, κατὰζερο κλωνάρι,
Ἦμουν λουλούδι ἀμύριστο, λουλούδι χωρίς χάρη,
Δὲν εἶχα χρῶμα οὔτε δροσιᾶς σταλαγματιά, κἀνένα
Δὲν ἤρχονταν ποτὲ πουλὶ νὰ τραγουδῆ γιὰ ἔμένα.
Μ' ἀπὸ σιμά μου ἐπέρασες, μὲ κύτταξες γλυκά,
Καὶ ἔχυθηκε στὰ φύλλα μου καὶ χρῶμα καὶ εὐωδία:—
Ὅμως τὸ ξέρεις πῶς χωρίς ἐκείνη τὴ ματιᾶ,
Θὰ ἦμουνα ἀνθὸς ξερός, Μαρία!

Εἶχα φαρμάκι στὴν καρδιά, φαρμάκ' εἶχα στὸ στόμα,
Καὶ ἐσερνόμουν ζωντανὸς στοῦ τάφου μου τὸ χῶμα·
Χωρὶς ἐλπίδα, μὲ θολὸ καὶ δακρυσμένο μάτι
Στοῦ Χάρου ἐγύρευα νὰ ἴμπῶ τὸ μαῦρο μονοπάτι·
Μὰ ἔξαφνα ἐκύτταξα μὲ ἀγάπη τὴ ζωὴ,
Σὰν κόλλησες τὰ χεῖλη σου στὰ χεῖλη μου τὰ κρύα·—
Ὅμως τὸ ξέρεις πῶς χωρὶς ἐκεῖνο τὸ φιλί,
Θὰ ἦμουν σήμερα νεκρός, Μαρία.

UN SOUVENIR

Dans un petit bois solitaire
Ils allaient, la main dans la main ;
Plein de repos et de mystère,
Serpentait devant le chemin.

Ils allaient, goûtant la suprême,
L'exquise douceur des amours ;
ELLE disait tout bas : « Je t'aime ! »
Et LUI répondait : « Pour toujours ! »

Dans un ciel pur et sans nuages
L'étoile de Vénus brillait,
Et sous le berceau des feuillages
Le rossignolet gazouillait.

Mais... soudain l'étoile amoureuse
Pâlit au fond du firmament,
Et dans la touffe ténébreuse
Se tut le doux gazouillement.

Ainsi cet amour illusoire
Hors de leurs cœurs a pris son vol,
Et s'est perdu dans leur mémoire,
Comme le chant du rossignol.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ξένος έρώτων και δακρύων,
Χωρίς ούδέν νά μέ κινῆ,
Γελῶν διήνυον τόν βίον,
Ψυχρός ὡς φίλαυτος γυνή·
Ὅποτε εἶδον εἰς τὰ σκότη
Ἐκτίς νά λάμψη ἱλαρά,
Ἦτον ἡ φίλη μου ἡ πρώτη,
Ἦτον ἡ κόρη τοῦ βορρά.

Ἄνθῶν ἐστόλιζε στεφάνη
 Τὸ μέτωπόν της τὸ λευκόν,
 Ἀρχαία νύμφη μοι ἐφάνη,
 Τῆς Ἑβης, πνέουσα εἰκῶν.
 Κόμη ξανθίζουσα, ἠρέμα
 Εἰς στήθη ἔπιπτεν ἀβρά,
 Ζωὴν μ' ἐδώρησε μ' ἐν βλέμμα
 Ἡ φίλη κόρη τοῦ βορρά.

Ἰδέ' ἐπίχαρις προβαίνει,
 Νομίζεις ὅτι δὲν πατεῖ,
 Τὰς παρειάς της δρόσος ῥαίνει,
 Ἄχ! τρέμω μήπως ἀποπτῆ.
 Ἐλπίς εἰς λέξιν της ἐκάστην
 Ἐπανατέλλει ἱερὰ,
 Οἰητοὶ, θαυμάσατε τὸν Πλάστην·
 Ἰδοὺ ἡ κόρη τοῦ βορρά.

Πόσον τὸ χεῖλός της ῥοδίζει
 ὦ, πόσον εἶναι ῥαδινή!
 Γλυκὸ τοὺς πόνους μου κοιμίζει
 Ἡ θεσπεσία της φωνή.
 Χθὲς εἶχον θλίψιν ἀσυνήθη
 Ἡ γῆ μ' ἐφάνη ζοφερά·
 Εὐθὺς μ' ἐν νεῦμα διελύθη
 Τῆς φίλης κόρης τοῦ βορρά.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Ἐνῶ τὸ ἄρμα τῆς νυκτὸς ζοφῶδες σκότος χύνει,
Ἐνῶ συρίζει ὁ βορρᾶς καὶ ἡ ἀνεμοζάλη,
Ἡ πνευστιῶσα λάμψις σου, παρθενικὴ σελήνη,
᾽Ωσεὶ ἀκτὶς παρήγορος ἐκ τῶν νεφῶν προβάλλει.

᾽Ω! πόσον σὲ ἠγάπησα εἰς ῥέμβην ἀφειμένος
Ἐπὸ τὸ φῶς σου τὸ γλυκὺ φαιδρὸν παιδίον ἔτι,
Τὸ μέγα σου μυστήριον ἐζήτουν ἐσκεμμένος,
Καὶ ἦσο σὺ ἡ μόνη μου διηνεκῆς μελέτη.

Ποσάκις ἀθυμῶν μακρὰν ψυχῆς πεφιλημένης,
Καὶ φέρων αἱματόρρουτον τὸ ἔλκος τῆς ὀδύνης,
Σὲ εἶδον εἰς τὰ στήθη μου δειλὴν ἄ καταβαίνης,
Καὶ βάλαμον λυσίπονον ἐκεῖ νὰ μοὶ ἐγχύνης.

Καὶ ὅταν, βλέπων ὄλους μου τοὺς πόθους ἐσβεσμένους,
Εἰς τὴν σκιάδα τῆς νυκτὸς ἐζήτησα γαλήνην,
Ἰπὸ τοὺς θόλους τοῦρανοῦ τοὺς ἐρρυτιδωμένους,
Σὲ μόνην εὔρον σύντροφον εἰς τῆς ζωῆς τὴν δίνην.

᾿Ωχρὰ καθὼς ἡ λάμψις σου, ἀλλ' ὡς αὐτὴ αἰμύλη,
Ἡ ὕπαρξις μου φθισιᾶ ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας,
Θάρρει, σελήνη, συμπαθῆς ποιητικὴ μου φίλη,
Θὰ εὔρεθῇ καὶ δι' ἡμᾶς σταγὼν εὐδαιμονίας.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Δέν γράφω στίχους . . . ἔσβυσαν οἱ ἦχοι τῆς χορδῆς μου
Εἰς τὰς θυέλλας τῆς ζωῆς· τὰ ἄλγη τῆς ψυχῆς μου
Δέν εἶναι τῶν νεανικῶν ὀνείρων τώρα πλάνη,
Δέν εἶναι ἡ φανταστικὴ ἀκάνθινος στεφάνη,
Ἦν μόνοι περιβάλλονται, ζητοῦντες εἰς ὀνείρους,
Οἱ παῖδες, τῆς ἰδανικῆς ἀγάπης των τοὺς λήρους.
Παρῆλθε πλέον δι' ἐμὲ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη,
Τὸ βλέμμα μου, ἀμφίβολον μακρὰν τὴν διακρίνει . . .
Ἄ! ἔχει νύκτας μου πολλὰς ὀδύνης γλυκυτάτης,
Καὶ κρύπτουν τόσας εὐτυχεῖς στιγμὰς τὰ σάβανά της !

Ἡσθάνθην ἄλλοτε κ' ἐγὼ τὸ στῆθός μου νὰ πάλλη
 Καὶ νὰ διώκῃ φάσματα ἢ σπαίρουσα ἀγκάλῃ,
 Καὶ τοῦ Βερτέρου μ' ἔπνιξε κ' ἐμὲ ἀπελπισία,
 Κ' εἰς τ' ὄνομά σου ἔκλαυσα κ' ἐγὼ πικρὰ, Μαρία!

Μαρία . . . πόσα συγκεντροῖ αὐτὴ ἢ λέξις μόνη,
 Τίς σκοτεινὴ ἐνθύμησις μὲ τέρπει καὶ πληγώνει ;
 Μαρία . . . δαίμων δι' ἐμὲ καὶ ἄγγελος ἐπίσης,
 Ὡ ! σὺ τῶν πρώτων μου ἐτῶν πληροῖς τὰς ἀναμνήσεις
 Μέχρι λαβῆς μ' ἐβύθισες τοῦ πόνου τὴν ῥομφαίαν !
 Σὺ, ὅταν εἰς τὰ στήθη μου ἠσθάνθην φλόγα νέαν,
 Ὅταν τὴν σκολιὰν ὁδὸν τοῦ ἔρωτος ἐτράπην
 Σὺ μόνη τὴν παράφορον ἐξήντησες ἀγάπην !
 Μαρία . . . σὺ μ' ἐδίδαξες νὰ ἀπιστῶ εἰς ὅλα !
 Σὺ πρώτη, ὅτι κρύπτεται εἰς ἄνθη μυροβόλα
 Ὁ ὄφις, δηλητήριον ἐγκρύπτων εἰς τὸ στόμα !
 Σὺ μ' ἔμαθες πῶς τὸ γλυκὺ ὅταν δακρὺν ὄμμα,
 Καὶ σδύνη ἐν παραφορᾷ ἀγάπης ὑπερτάτη
 Σὺ μ' ἔμαθες ὅτι τὸ πᾶν εἶναι πικρὰ ἀπάτη !

Παῖς ἔτι, τῆς νεότητος μόλις πατῶν τὴν τρίβον,
 Σ' ἠγάπησα μὲ τὴν θερμὴν καρδίαν τῶν ἐφήβων !
 Ἐκάγχαζες εἰς τὰς ἀγνάς τοῦ πάθους μου ἐκχύσεις
 Ἐγέλας μὲ τοὺς στόνους μου· ἐγέλασα ἐπίσης
 Μὲ γέλωτα παράφορον· ἢ πίστις μου ἐρράγη
 Καὶ ἔπεσα εἰς τὰ θολὰ τοῦ ὑλισμοῦ πελάγη.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΗΔΟΝΑ

Ὄταν ψάλλῃς τὰ τόσα σου πάθη,
Ἐπὶ δένδρων τὰς νύκτας συσκίων,
Εἰς τοῦ στήθους εἰσδύει τὰ βάθη,
Μὲ μαγεύει τὸ ἄσμα τὸ θεῖον.

Ἄκροᾶται ἐν μέθῃ τὸ οὖς μου
Τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ἁρμονίαν,
Καὶ ἀκούω ταχεῖς τοὺς παλμούς μου,
Καὶ σκιρτῶσαν ἐντὸς τὴν καρδίαν.

Εἰς τὰ χεῖλη μου μὲν ἡ πνοή μου,
Εἰς ἀγνώστους ἀφίνομ' ἐκστάσεις,
Καὶ σιγὰ ψιθυρίζ' ἡ ψυχὴ μου,
Τὰς ὠραίας ἐκείνας ἐκφράσεις.

Ἄλλ' ἐξαίφνης τριγμός τις, ἐν βῆμα,
Ἦ ἡ σαύρα τοὺς θάμνους περῶσα,
Τῶν ἄσμάτων σου θραύει τὸ νῆμα,
Καὶ πετᾶς εἰς τοὺς κλάδους σιγῶσα.

Οὕτω φεῦ! καὶ τῆς λύρας οἱ τόνοι,
Πρὸ τῆς ὕλης σιγοῦν τεθλιμμένοι,
Καὶ τοῦ ψάλτου τὸ στῆθος παγώνει
Κ' ἡ φωνὴ του σιγᾷ πνιγομένη.

Πλὴν ἤγεῖ καὶ τὸ ἄσμα σου πάλιν,
Καὶ αὐτὸς ἂν στιγμὴν σιωπῆση,
Εἰς τὴν κρύαν τῆς νάρκης ἀγκάλην,
Τὴν θερμὴν του ψυχὴν δὲν θ' ἀφήση.

Τὴν φωνὴν σου τὸ σύμπαν προσμένει,
Καὶ ἡ αὖρ' ἀτρεμεῖ ἡ νυκτία,
Κ' ἡ καρδία λιπόθυμος μένει,
Τί μυστήριον! ποία μαγεία!

Διατὶ ὁ φλογώδης λυγμός σου,
 Διατὶ τὸ θερμὸν στέναγμά σου ;
 Εἶναι κράμα πυρός, πάθους, δρόσου,
 Τὰ ὠραῖα, πτηνόν, ἄσματά σου.

Τοῦ ζεφύρου τὸ πνεῦμα συρίζον
 Εἰς τὰς πεύκας ἐκεῖ τὰς πρασίλους,
 Ἦ ὁ ῥύαξ ἠρέμα φλοισβίζων
 Τοὺς ψαλμούς σου σ' ἐδίδαξ' ἐκείνους ;

Μὴ ὁ δόναξ πενθίμως στενάζων,
 Μὴ τὸ ρεῖθρον γοργὸν καταβαῖνον
 Καὶ εἰς βράθρα μαῦρα παφλάζων
 Καὶ τὰς πέτρας τῶν βράχων κοιλαῖνον ;

Ὁ αὐλὸς τῶν πτωχῶν μας ποιμένων
 Χαιρετῶν τοῦ Ἥλιου τὸν δίσκον,
 Ἦ τοῦ πόντου τὸ κῦμ' ἀφρισμένον,
 Κ' εἰς τὴν ἄμμον μὲ ψίθυρον θνησκον ;

Ὅχι ! ὄχι ! — τοῦ πάθους ἡ δίνη,
 Τὰ λεπτά σου διήνοιξε χεῖλη,
 Καὶ σ' ἐνέπνευσε πρώτη ἐκείνη,
 Ἦ ΟΛΥΝΗ σ' ἐδίδαξε, φίλη !

ΕΙΣ ΦΙΛΗΝ

Γίς θλίβει τώρα ἔξαλλος τὸ στῆθος σου τὸ καῖον,
Κ' εἰς λέκτρα ἀραχνοῦφῆ στρωτὰ μὲ μύρτου κλῶνας
Βεβαρημένης κεφαλῆς τὰς μαύρας μελεδῶνας,
Ζητεῖ ἐπὶ τὸ στόμα σου νὰ σβέσῃ τὸ ὠραῖον!

Ὦ! δείλαιος! τὴν πίστην σου ποσάκις θὰ θρηνήσῃ,
Καὶ κλίνων εἰς τὸν κόλπον σου μὲ πόθον εὐφροσύνης,
Τὸν ὄρνιν τὸν γαμφώνυχα θὰ εὔρη τῆς ὀδύνης,
Θὰ εὔρη μαύρην θύελλαν ὅπου σκιὰν ζιττή

Ἐκεῖνος ὅστις εὐπίστος ἐπὶ τὸ μέτωπόν σου
Τὰ χεῖλη τὰ πυρέσσοντα στηρίζει τώρα τρέμων,
Θὰ σ' ἴδῃ εὐμετάβλητον ὡσεὶ πνοὴν ἀνέμων,
Θὰ μάθῃ ὅτι χρυσαλὶς ὁ ἔρωσ τῶν στηθῶν σου.

Κ' ἐγὼ πλανήτης ναυαγὸς εἰς ξένας παραλίας,
Πρὸ τῶν μακρῶν σκοπέλων σου τὴν σκάφην μου συντρίψας,
Ἵπὸ τὸ φλέγον βλέμμα σου παρὸν καὶ μέλλον τρίψας,
Τί ἔλαβον ὡς ἀμοιβήν; τῆς λήθης τὰς πικρίας.

ΝΥΞ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ

Εἰς τὴν ἐστίαν μαυρισμένοι
Καίουν τῶν κλάδων οἱ σωροί,
Ἡ φύσις ἔξω τεθλιμμένη
Σκότῃ ἀνάστερα φορεῖ.

Ἐμβόδς ἀκούω τσοῦ πενθίμου
Τριγμοῦ τῶν καιομένων ξύλων,
Ἄγάπης πλήρης ἡ ψυχὴ μου
Μακρὰν διώκει ὄναρ φίλον.

Εἰς τὴν εἰκόνα της, παράφρων,
 Τὸ φλέγον χεῖλός μου κολλῶ,
 Φιλῶ, τὸ στόμα της — ὦ! ἄφρων. —
 Χάρτου τεμάχιον φιλῶ.

Τί ἄν, ὦ χλοερά μου φίλη,
 Τί ἄν, τοῦ στήθους σου ἐπάνω,
 Ἐὰν εἰς τὰ ὑγρά σου χεῖλη,
 Τί ἄν ὠρκίσθην ν' ἀποθάνω!

Τί ἄν νὰ ρεύσ' εἰς τὴν σκιάν σου
 Ὅλος ὁ βίος μου ζητῆ!
 Μακράν σου, πάντοτε μακράν σου
 Ἄγρια μοῖρα μὲ κρατεῖ.

.....

Τὸ πῦρ τὰ ξύλα μου τεφρώνει
 Ἐν μέσῳ λάμψεως πενθίμου·
 Πρὸς σὲ τοῦ στήθους μου οἱ στόνοι,
 Πρὸς σὲ πετοῦν οἱ λογισμοί μου.

MA MUSE

Hier tu me disais, ô belle enchanteresse :
« Tu l'aimes donc beaucoup, ta Muse au front rêveur,
Tu te sens enivré par sa molle caresse,
Sa lèvre a pour ta lèvre une étrange saveur ?

» Comme une fleur des champs mon souvenir se faue,
Pour elle désormais et tes nuits et tes jours;
Les charmes vénéneux de cette courtisane
Te font perdre le goût de nos chastes amours. »

—Certes, je l'aime bien, ma Muse pâle et brune,
J'admire son cou mat et rond, son air vainqueur,
Son long regard voilé, pareil au clair de lune,
Et sa lèvre où se joue un fin souris moqueur.

Mélange de beauté séraphique et mondaine,
Elle attire mon cœur par un charme nouveau;
Son beau sein rayonnant m'affole, et son haleine
Comme un âcre parfum me trouble le cerveau.

Mon ciel était brumeux et ma vie incolore:
Son baiser m'a rendu le courage et la foi.
Elle est mon seul amour, et pourtant je t'adore,
Et je te suis constant: car ma Muse... c'est toi t

Η Ω Σ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἦχεϊ τὸ ἄλσος ὑπὸ ἀσμάτων,
Εἶναι πρωία ἐαρινή·
Εἰς τὴν ἀγκάλην ψυχρῶν ὑδάτων
Ἡ Νύμφη λούεται ῥαδινή.

Ἄκτις ἡλίου διολισθαίνει,
Διὰ τῶν θόλων κλάδων πυκνῶν,
Κ' ἡ Πρόκνη ψάλλει θερμαινομένη,
Ψίθυρος φύλλων, ψόφος φωνῶν.

Ἐντόμων σμήνος βομβεῖ ἡρέμα,
 Ὅπου οἱ κλώνες δροσοσταγεῖς,
 Ἀτάκτως πλέκουν ποικίλον στέμμα,
 Κυρτοί, διήκοντες μέχρι γῆς.

Ὁ κυνηγέτης βαίνει ποδάρκης
 Διὰ τῶν δένδρων καὶ τῶν φραγμῶν,
 Καὶ ἐνεδρεύων φέρει τὰς ἄρκυς,
 Κατὰ τὸ λάσιον τῶν δρυμῶν.

Ὅρχοῦντ' αἰ θέαιναι κατὰ στοῖχον
 Καὶ ψάλλει πέραν ἢ Ὀρειάς,
 Καὶ ἂν ἀκούση βημάτων ἤχον,
 Κύπτει φιλόγελως ἢ Δρυάς.

Ὅπου δὲ μέρος βοτάνης πλῆρες,
 Ὅπου σπηλαίου κρυπτὴ ὀπή,
 Ἐκεῖ τὸ βῆμα φέρει μονῆρες
 Ἡ Κοσκινόμαντις σκυθρωπή.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ΤΩ ΦΙΛΩ Ε...

Κ' ἔτρεμαν σὰν τῶρα τότε χωρὶς φύλλα τὰ κλωνάρια
Στὸ ἀγκάλιασμα τοῦ νότου, στοῦ βορρηᾶ τὸ κρῦο φιλι,
"Ἄσπρα ἴγιάλιζαν τὰ χιόνια μὲς τὰ κίτρινα θυμάρια,
Κ' ἐκρυβότανε στὸ λόγκο παγωμένο τὸ πουλί.

"Ἄχ! θυμᾶσαι; Ὅλοι φλόγα, δυὸ ἀθῶα περιστέρια
Τραγουδούσαμε' ἐνωμένα τῆς ἀγάπης τὴ φωτιά,
Καὶ ῥωτούσαμε τοὺς κάμπους καὶ ῥωτούσαμε τ' ἀστέρια;
Πότ' ἐκείνης θ' ἀντικρύση ἢ ματιὰ μας τὴ ματιὰ;

Καὶ τὴν θέλαμε ἐκείνη τῆς καρδιάς τὴν ἐρωμένη,
"Ἐνα τρυγονιοῦ τραγοῦδι ἓνα ὄνειρο γλυκό,
Σὰν τὸ φύσημα τῆς αὔρας δροσερὴ καὶ μυρωμένη
Μὲς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι ἔν' ἀστέρι ἐρωτικό.

"Ἐλυωσαν τὰ κρύα χιόνια πάλι ἐδρόσισεν ἡ φτέρη !
Φεύγουν γλήγορα ἡ ἡμέραις, φεύγει γλήγορα ὁ καιρὸς !
"Ἐφυγε. . . . καὶ σὺ ἀκόμα ἓνα προσκυῶς ἀστέρι,
Σ' ἓναν τρέμει ἡ καρδιά σου, σ' ἓναν ἄγγελον ἐμπρός !

"Ἄχ ! μὲ πόσο βλέπω πόνο τὰ παλῆά μου ἐκεῖνα χρόνια
"Ἦτανε γιὰ μένα κόσμοι μία τρυφερὴ ματιά !
"Ἄς στοιβάζονταν τὰ νέφια, ἄς στοιβάζονταν τὰ χιόνια,
Εἶχε ἀνοιξ' ἡ ψυχὴ μου, ἡ καρδιά μου εἶχε φωτιά.

S P L E E N

L'ennui sur mon front blême a planté son drapeau,
Comme un vainqueur de sang et de massacre avide;
Dans des prés venimeux va paître le troupeau
De mes illusions, et mon âme en est vide.

Un château s'élevait dans un îlot lointain ;
Là, de rubis et d'or resplendissaient les grèves !...
Mais il était bâti de briques: un matin
S'écroula le château, le château des mes rêves.

Le cœur saignant, rongé par un dégoût profond,
Perfide volupté, redoutable chimère,
J' ai bu, pour me guérir, dans ta coupe sans fond,
J' ai bu jusqu' à l' ivresse, et j' ai la bouche amère.

Et je ne veux plus rien ni désirer, ni voir ;
Je meurs silencieux, plongé dans les ténèbres,
Où le doute, l' ennui, le morne désespoir,
Vomissent le poison par leurs gueules funèbres....

ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΥΜΑ

Μίαν ἑσπέραν — ἔκτοτε πολὺς παρήλθε χρόνος —
Ἐστήριξες τὸ σῶμά σου εἰς τὸν βραχίονά μου·
Τὴν νεκρικὴν διέκοπτε σιγὴν τοῦ σκότους μόνος
Ἄκροτος τῶν βημάτων μας ἐπὶ τῆς λείας ἄμμου.

Ἐπεὶ τὸ ὄρος ἔλαμπεν ὠραία ἢ σελήνη,
Καὶ ὅμως εἰς τὸ χρῶμά της διέκρινες τὸν πόνον·
Μήπως ἔρα καὶ δι' αὐτὸ τὸ μέτωπόν της κλίνη,
ἢ μὴ θρηγῆ τὸν ἄνθρωπον ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων;

Ἡ κυανῆ Μεσόγειος ἠπλοῦτο γαληνία·
 Εἰς τὴν ἀκτὴν θραυόμενον τὸ κῦμα ἐστονάχει,
 Καὶ ὡς φασμάτων, πένθιμος, σιωπηλὴ χορεία,
 Ὑψοῦντο τοῦ αἰγιαλοῦ οἱ γυμνωμένοι βράχοι.

Αἴφνης ἐν μέσῳ τῆς μακρᾶς ἐκείνης ἡρεμίας,
 Ὅτε τὰ σκότη τῆς νυκτὸς κινᾷ τὸ ἄστρον τρέμον,
 Εἰς τὴν μορφὴν σου ἤστραψεν ἀκτὶς μελαγχολίας,
 Ὡς νέφος ὅπερ ἔφερεν ἡ βία τῶν ἀνέμων.

Σὺ ἄλλοτε τὴν κόμην σου μὲ ρόδα στεφανοῦσα,
 Καὶ εἰς τὸν οἶνον βάφουσα τὸ χεῖλός σου φλεγμαῖνον,
 Ἡ Ἐστίας τοῦ ἔρωτος, τοῦ ἄσματος ἡ Μοῦσα,
 Ἡσθάνθης δάκρυ πύρινον τὸ βλέφαρον ὑγραῖνον.

Καὶ εἶπες : ἀγαπώμενοι, φαιδροὶ ἀκόμη νέοι
 Ταυτίζομεν τοὺς πόθους μας ἐδῶ εἰς τὴν σκοτίαν·
 Καὶ ὅμως πῶς παρέρχονται οἱ χρόνοι οἱ ὠραῖοι,
 Καὶ βλέπεις καταπίπτουσιν τὴν νέαν ἡλικίαν.»

«Ἴδὲ, ἐν ἄστρον σβέννυται ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας !
 Ἐλθὲ εἰς τῶν πλοκάμων μου νὰ μεθυσθῆς τὰ μύρα,
 Μέτρει τοὺς ἤθους τοὺς παλμούς, τοὺς κτύπους τῆς καρδίας,
 Προτοῦ ὑπὸ τοῦ γήρατος βραδύνωσι τὴν χεῖρα.»

« ὦ φίλε, ἂν ποτὲ ὠχροὶ καὶ ἐξησθενημένοι,
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου μας συναντηθῶμεν πάλιν,
Τὰς ὥρας τότε ἡ ψυχὴ αὐτὰς ἐνθυμουμένη,
Θὰ τείνη πρὸς τὸ παρελθὸν τὴν καίουσαν ἀγκάλην. »

Κ' ἐβύθισες τὸ βλέμμα σου ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Καὶ μ' εἶδες ἀτενίζοντα μὲ ἀποροῦντος ἤθους,
Κ' ἐπέθεσες ἐν φίλημα ἐπὶ τὸ μέτωπόν μου,
Κ' ἐστέναξε κ' ἐστέναξε τὴ τρυφερόν σου στῆθος.

TRIOLET

A MADEMOISELLE B **

Qu'il était doux, ce long baiser
Qu'un soir j'ai cuelli sur ta lèvre,
Promettant de ne pas jaser ;
Qu'il était doux, ce long baiser !
Je ne savais comment oser :
Je frissonnais, j'avais la fièvre...
Qu'il était doux, ce long baiser
Qu'un soir j'ai cueilli sur ta lèvre !

ΚΟΡΟΣ

Α'.

«Ποῦ εἶσθε εὐτυχεῖς καιροί! εἰς ἄρρητον μαγείαν,
Μ' ἐβύθιζον τοῦ χείλους της οἱ λόγ' οἱ ποθητοί,
Εἰς τὰ πυκνά φυλλώματα καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν,
Τὸν βίον μας ἐκρύπτομεν εὐδαίμονες θνητοί.
Τὸ βρύον στρώνον τοὺς πρανεῖς λοφίσκους, ἢ μυρσίνη
Στολίζουσα τῆς ἀτραποῦ ἀνθώδης τὰς πλευράς,
Μακρὰν ἢ κελαρύζουσα τῶν καλαμώνων κρήνη,
Ἐλπίδος τὴν καρδίαν μου ἐπλήρουν τρυφεράς.»

«Καὶ ὅταν, εἰς τὰ χεῖλη μου ἐγγίζουσα τὰ χεῖλη,
 Τὴν κόμην μου ἐθώπευε δι' ἀπαλῶν χειρῶν,
 Ἐνῶ ἐν μέσῳ τῶν δασῶν φαιδρὰ καὶ ἐρωτύλη
 Εἰς ἄσματα ἐτέρπετο δυὰς περιστερῶν,
 ὦ! πῶς ἐπέρα ὁ καιρὸς, ποῖα γλυκεῖα φρίκη
 Διέτρεχε τὰ μέλη μου, τὸ φύλλωμα κινῶν
 Ἦκούετο ὁ ζέφυρος, ἐπήρχετο ἡ λύκη
 Καὶ ἔκφρων ἔτι εἰς πηγὴν ἐτρύφων ἡδονῶν.»

«Παρῆλθον — μάτην ἡ τρυγῶν γογγύζει εἰς τοὺς κλάδους
 Καὶ μάτην ἱμερόεσσα σκορπίζει στεναγμούς,
 Ἡ πρόκνη μάτην χύνουσα λυγμοὺς καλλικελάδους,
 Βιαίους εἰς τὰ στήθη μου ἀναζητεῖ παλμούς.
 Παρῆλθον — τῆς καρδίας μου ἐμάρανε τὰ φύλλα,
 Σκληρὰ ἀπογοήτευσίς, ψυχοτακῆς λοιμὸς,
 Ὁ Κόρος ἐξηκόντισε τὰ βέλη τοῦ ὀργίλα,
 Κατέπεσε τοῦ ἔρωτος ὁ μαγικὸς δεσμὸς!»

«Ἐλένη, τὴν γοήτιδα τῶν Σεραφεῖμ ἀγνεῖαν
 Ἐπάνω τοῦ μετώπου σου ἠσθάνθην χαρακτῆν,
 Καὶ ὅμως μαύρη κόλασις πιέζει τὴν καρδίαν,
 Καὶ βλέπεις ὄφιν δύσμορφον, γυναῖκα λατρευτήν.
 Ἐνῶ εἰσέτι θάλλουσαν ἐν μέσῳ τῶν δακρύων
 Σὲ βλέπω ὡς ἀπαύγασμα πυρᾶς ἠλιακῆς,
 Λατρεύοντες τὸν ἔρωτα, ἀφήσωμεν τὸν βίον
 Ὡς ὁ Σωκράτης ἄλλοτε ἐντὸς τῆς φυλακῆς.»

Εἶπε καὶ δάκρυ θαλερὸν ἀνέβλυσε τὸ ὄμμα,
 Ἐτάραξε τὰ στήθη του ἀγρία στοναχὴ·
 Ἐπέτων ψάλλοντα πτηνὰ πρὸς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ἀλλοίμονον ! τοῦ Κλέωνος ἐνόσει ἡ ψυχὴ.

B'.

Ἦχρὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐφάνη ἡ σελήνη,
 Τὸ σκότος διεκλάδωσε παμμέλανα πτερά·
 Φαλέρνος ἀφροστόλιστος τὰ κύπελλα λαμπρύνει,
 Παρὰ τοὺς δύο ἐραστὰς—γαλήνη πενθηρά.

Καὶ ἔβλεπε τὴν φίλην του τὴν κύλικα νὰ φέρῃ
 Ἐπὶ τὸ μάγον στόμα της· μειδίαμα πικρὸν
 Εἰς τῶν ξηρῶν χειλέων του τὰ σχίσματα μαρμαίρει·
 Πέραν θρηνεῖ ὁ ἄνεμος ἐν μέσῳ τῶν πετρῶν.

.....

Δειλὴ προβάλλει ἡ αὐγὴ ἐντὸς νεφῶν ῥοδίνων,
 Εἰς τοῦ ζεφύρου σείονται τὰ φύλλα τὴν πνοήν,
 Κ' ἐκεῖνοι δηλητήριον ῥοφῶντες εἰς τὸν οἶνον,
 Τοῦ ἔρωτός μων μάρτυρες, ἀφίνουν τὴν ζωήν.

Ο ΧΕΙΜΩΝ

Θραύει τῶν δένδρων τοὺς γυγνωμένους κλῶνας,
Σφοδρῶ ἀνέμου πνοή, χειμερινή·
Εἰς λόφους, δάση, κοιλάδας καὶ αὐλῶνας,
Σαβάνου δίκην, στίλβ' ἢ χιῶν πυκνή.

Ἄς ἔχῃς τόσον ἀγρίαν συνοδίαν,
Χειμῶν, σὲ μόνον τὸ βλέμμα μου ζητεῖ,
Ὁ βορρᾶς κλαίων παρὰ τὴν παραλίαν,
Ἐνθουσιῶσαν ψυχὴν εὐχαριστεῖ.

Θέλω νὰ βλέπω ὀπότεν ἀνατέλλῃ
 Τὸ πρῶτον ἄστρον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,
 Ὡς μαῦρος κόραξ νὰ φεύγῃ ἢ νεφέλῃ,
 Εἰς τὰς ἀγρίας ἐκτάσεις τοῦ κενοῦ.

Θέλω νὰ βλέπω εἰς σκοτεινάς ἡμέρας,
 Μὲ μαῦρα νέφη ὁ Φοῖβος καλυπτός,
 Νὰ καταβαίν' εἰς τὸ κῦμα τὸ ἐσπέρας,
 Ὡς πληγωμένος εἰς βράχον ἀετός.

Θέλω νὰ βλέπω τὴν ἀστραπὴν σκιρτῶσαν
 Εἰς τὴν ἀγρίαν μορφήν τοῦ οὐρανοῦ,
 Τὴν καταιγίδα τοὺς κλάδους διασπῶσαν,
 Νὰ πίπτ' εἰς στήθη θολοῦ ὠκεανοῦ.

Πόσον ὠραῖον εἰς νύκτα τρικυμίας
 Ἐνῶ μαστίζ' ἢ βροχὴ τὰς ἀγυιάς,
 Νὰ τρεμοσβύνη ἢ λάμψις τῆς ἐστίας,
 Ἐπὶ τῶν τοίχων ἐκτείνουσα σκιάς.

ὦ ! Λεονώρα ! ῥεμβὸς πρὸ τῆς ἐστίας,
 Τοῦ νέου βίου τὴν πληξίν λησμονῶ,
 Κ' εἰς παρελθούσας στιγμὰς εὐδαιμονίας,
 Τὴν τεθραυσμένην καρδίαν μου πλανῶ.

Ἐκεῖ σ' εὐρίσκω εἰς θείας ἀναμνήσεις,
Τὸ παρελθόν μου φεῦ ! γίνεται παρόν,
Καὶ περιμένω τὸ χεῖλος νὰ ἐγγίσης,
Εἰς τὸ φλεγμαῖνόν μου χεῖλος, φλογερόν.

Καὶ ἂν ὁ ὕπνος τὸν πέπλον του ἐκτείνῃ,
Ἐνῶ συρίζει τὸ πνεῦμα τοῦ βορρᾶ,
Καὶ τὰς βροντάς του τὸ σύννεφον ἐκχύνει,
Εἰς τοῦ ὀνείρου σὲ βλέπω τὰ πτερὰ.

ΤΟ ΕΞΩΤΙΚΟ

Ποιὸς τὰ μεσάνυχτα καβαλικεύει ;
Εἶν' ὁ πατέρας μὲ τὸ παιδί·
Τῶχει στὰ στήθια του καὶ τὸ χαϊδεύει
Καὶ κάπου σκύβει καὶ τὸ φιλεῖ.

— Παιδί μου τί ἔκρυψες τὸ πρόσωπό σου ;
 — Δὲ βλέπεις τ' ἄγριο τὸ ἕλωτικό
 Πατέρα ; πέρασε ἀπ' τὸ πλευρό σου·
 — Τὰ νέφια ἀπλόνονται εἰς τὸ νερό.

— Παιδί μου, ἔλα στή συντροφιά μου,
 Μ' ἀρέσ' ἡ ὄψις σου ἡ δροσερή,
 Περίσσια λούλουδα ἔχ' ἡ ὀχθιά μου,
 Κ' ἔχ' ἡ μητέρα μου στολή χρυσῆ.

— Ἀκοῦς, πατέρα μου, ἀκοῦς τί λέει ;
 Μὲ θέλει σύντροφο τὸ ἕλωτικό·
 — Παιδί μου, ἡσύχασε, τάξει κλαίει
 Σ' ἄγριο χαμόδενδρο, θάμνο ξερό.

— Παιδί μου, ἔλα τί σὲ τρομάζει ;
 Θάχεις τῆς κόρες μου γιὰ συντροφιά,
 Ποῦ ὄταν τῆ λίμνη μας νύχτα σκεπάζη,
 Χορεύουν εὐθυμαῖς ἔς τὴν ἀμμουδιά.

— Πατέρα, κύτταξε· δὲ βλέπεις πέρα,
 Σὰν νὰ χορεύουνε ἡ κορασιές ;
 — Παιδί μου, βλέπω ἀπ' τὸν ἀέρα,
 Κουνιοῦνται πένθιμα γρηαῖς ἰτιές.

— Μ' ἀρέσει ἡ ὄψι σου, χρυσό μου ἀστέρι,
 Μὰ σὺ δὲν ἔρχεσαι· σὲ πέρνω ἐγώ. . .
 — Πατέρα ἀπλωσε τὸ ἄγριο χέρι,
 Πατέρα μ' ἔπνιξε τὸ ἕλωτικό.

Τρέμει ὁ πατέρας του καὶ τ' ἄλογό του
 Κεντᾶ καὶ χάνεται σὰν ἀστραπή·
 Φθάνει ἔς τὴ θύρα του. . . ὠϊμέ τὸ ἕγιό του
 Κρύο ἔς τὸν κόρφο του, νεκρὸ κρατεῖ

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ GOETHE)

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Στρώνουν τὰ φύλλα κίτρινα τὰ πλάτη τοῦ πεδίου,
Ὁ βράχος ἔρημος, σιγᾶ τὸ δάσος τεθλιμμένον,
Νεφέλη καὶ σταγῶν ὑγρὰ, τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου
Τρέμει ὠχρὸν καὶ ἐξησθενημένον.

Τὸ στέρον της τὸ γόνιμον ἢ γῆ καὶ πάλιν κλείει·
Ἐγάθη τάνθος, ἔκυψεν ἡ κληματὶς ξηρὰ,
Καὶ μόνον δένδρου ἄμορφα συντρίμματα κυλίνει
Ὁ ρύαξ εἰς τὰ μαῦρά του νερά.

Βροντή και πῦρ' ἐσίγησε τὸ ἄσμα τῶν λειμώνων !
 Οἴμοι ! ἐσβέσθ' ἡ ἐποχὴ ἐκεῖν' ἡ ἀνθισμένη,
 Ὅποταν εἰς τὰ στήθη μου ἐξήγειρε τὸν στῆνον
 Τοῦ ἔαρος ἡ ὥρ' ἀπερχομένη.

Τώρα μ' ἀρέσκ' ἡ καταιγὶς εἰς τᾶλσος νὰ συρίζῃ,
 Καὶ εἰς τοῦ λόφου τὸ πτηνὸν νὰ κλαίῃ τὰ πλευρά,
 Καὶ τὴν στεφάνην τῶν ἀνθῶν ταχὺ ν' ἀποφυλλίζῃ
 Ἡ θυελλώδης πτέρυξ τοῦ βορρᾶ.

Μ' ἀρέσκει εἰς τὸ φύλλωμα τῶν ἀστραπῶν ὁ δαίμων,
 Ὅταν ῥεμβώδης τῶν δασῶν τὸ πλάτος διανύω,
 Κ' εἰς τὸν φρικώδη, ἀγαπῶ, παιᾶνα τῶν ἀνέμων
 Τὸν θρηῆνον τῆς ψυχῆς μου νὰ μιγνύω.

Φεῦ ! τῆς ζωῆς μου ἔκλιναν τὰ ἄνθη μαραμμένα !
 Πικρὰ ὀδύνη ἔκρυψε τὴν ὥραν τῆς χαρᾶς,
 Καὶ τὰ ὀλίγα ἔτη μου ὠχρὰ ἀπνηυδημένα,
 Εἰς νύκτα φθίνουσι θλίψεως μακρᾶς.

Ἐπάρχει ἄλγος τοὺς μυχοὺς μαραιῖνον τῆς καρδίας
 Ἐνῶ εἰσέτι θάλλουσι τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου·
 Δὲν εἶναι τότε δάκρυα προσκαίρου δυστυχίας
 Ὅσα θολώνουσι τὸ μῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν κρύφιον αὐτὴν πληγὴν οὐδεὶς, οὐδεὶς γνωρίζει,
 Καὶ σύρει τὴν συμπάθειαν συνήθως ὁ θρηνῶν,
 Ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἦν ἐν σιγῇ ἢ λύπη βασανίζει
 Τήκεται μόν' εἰς κάμινον δεινῶν.

ὦ δυστυχεῖς! ἀπόκληροι τῶν δώρων τῶν ὠραίων,
 Σεῖς ὦν τὸ βῆμ' ἀκολουθεῖ ἡ θλίψις αἰωνία,
 Κρατήσατε τὰ δάκρυα οὐδεὶς πιστεύει πλέον
 Καὶ μάτην τυραννεῖται ἡ καρδιά.

Παρηγορία! εὐρημα σατανικῆς κακίας!
 Ψευδῆς πομφόλυξ, ἔγκλημα, ἢ γλῶσσα τῶν θνητῶν!
 Κρατήσατε τὰ στήθη σας, υἱοὶ τῆς δυστυχίας,
 Εἰς τοὺς βεβήλους σκῆνωμα κλειστόν.

Ὅταν ὠχρὸν φθινόπωρον μὲ φύλλα μαραμμένα
 Στρώνη τὴν γῆν, τὸ στέναγμα τὰ χεῖλη ἄς ἀφήσουν,
 Τὰ δάση τότε τὰ ξηρὰ καὶ τὰ ἐρημωμένα,
 Τὸν πόνον, ἀδελφοί, θὰ ἐννοήσουν.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ CH. DIDIER)

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Εἰς τῶν ἀσμάτων μου τὰ πτερὰ,
Σὲ μεταφέρω, κόρη γλυκεῖα,
Ὅπου τοῦ Γάγγου τὰ ἀργυρᾶ
Νερά, παφλάζουν ἐν τρικυμῖα.

Ἐκεῖ μὲ δρόσον ἀνθεῖ βρεκτὸς,
Κ' εἰς τῆς σελήνης τὸ φῶς τὸ τρέμον,
Σιγῇ λικνίζεται ὁ λωτὸς,
Ἵπὸ τὸ φύσημα τῶν ἀνέμων.

Τὸν κάλυκά του τὸν κυανοῦν
Τὸ Ἴον σείει καὶ τᾶστρα βλέπει,
Ἐκεῖ τὰ ῥόδα ἀνακοινοῦν
Ἄρωματώδη ἀλλήλοις ἔπη.

Δορκᾶς ἀγρία διὰ πετρῶν
Τὸ ἄτακτόν της εὐθύνει βῆμα·
Μακρὰν δ' ἡ ὄχθη τῶν ἱερῶν
Ῥευμάτων θρύπτει τὸ λαῦρον κῦμα.

Ἐκεῖ, ὦ κόρη, ἐκεῖ ποθῶ,
Ἐπὸ φοινίκων ἀνθοῦντα κλῶνα,
Τῶν καλλονῶν σου νὰ ὀσφρανθῶ
Τὸ θεῖον ἄρωμα εἰς αἰῶνα.

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ HEINE).

ΠΑΛΑΙΟΣ ΕΡΩΣ

Ὁ χύδην ὄχλος ἐν βοῇ
Εἰς τοὺς αὐλῶνας ἐορτάζει
Τὴν φύσιν ἐκπληκτος θαυμάζει
Νομίζει ὅτι ἐννοεῖ.

Βλέπει τὸ πλάτος τῶν βουνῶν,
Ῥωμαντικῶς νὰ ἐπανθίζη,
Κ' εὐφρόσυνον νὰ κελαδίζη
Ἐγγὺς ἀκούει τὸ πτηνόν.

Ὅμως ἐγὼ μὲ μελανοὺς
Πετάσους τὰς θυρίδας σκέπω,
Καὶ φαντασμάτων κύκλῳ βλέπω
Τοὺς χιονώδεις ἑανοὺς.

Ἔρωσ ἀρχαῖος, ἐγερθεῖς
Ἄπὸ τοῦ τάφου τὴν κοιτίδα,
Ἄφεις τὴν μαύρην του πατρίδα,
Ἔρχετ' ἐγγύς μου πτερωθεῖς.

Λησμονηθεῖσαν ἐποχὴν
Μοὶ ἐνθυμίζει, δάκρυ χύνει,
Κ' ἕκαστον δάκρυ ἀπαλύνει,
Τὴν σκληρυνθεῖσάν μου ψυχὴν.

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ HEINE)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΥ

Ποιός τῆς καλύβας μου χτυπάει τὴ θύρα,
Μές στὸ μεσάνυχτο τὸ σκοτεινό ;
— Διωγμένος ἔρχομαι ἀπὸ τὴ μοῖρα
Δός μου ἓνα σκέπασμα νὰ κοιμηθῶ.

Τόνομα. — "Ἀνοιξε, στρώνεται χιόνι.
Τόνομα. — "Ἀνοιξε, κρύσες βορρειᾶς
Τὰ δένδρα ἀρχίνησε νὰ ξερριζώντ.
Μές στὸ θαμνότοπο τῆς ῥεμματιᾶς.

Τρέμουν και κόβονται τὰ γόνατά μου,
 Χτυποῦν τὰ δόντια μου 'ς τὴν παγωνιά,
 Σφυρίζει ὁ ἄνεμος μὲς στὰ μαλλιά μου,
 "Ανοιξ' ἀδελφι μου· λίγη φωτιά·

Βροντάει τὸ σύννεφο, τᾶκουσες; — Στάσου.
 — "Ανοιξ' ἀδελφι μου, πεινώ, πεινώ·
 Βροντάει τὸ σύννεφο. . . — Πὲς τὸνομά σου.
 — Πῶς κλαίει ὁ κόρακας μὲς στὸ βουνό·

Τῆς Δόξης τᾶχραντο εἶμαι τὰστέρι
 Στὰ κρύα μνήματα χύνω ζωή. . .
 — Στὰ κρύα χώματα φυτρώνει ἡ φτέρη
 Τὸ πετροσκούληκο βρίσκει τροφή.

— "Ανοιξε ὁ Ἔρωτας εἶμαι κ' ἡ Νειότη
 Στολίζουν τᾶνθια μου τὸν οὐρανό.
 — Φύγ' ἔρωτ' ἄπιστε, σκληρὲ προδότη,
 Γι' αὐτὴν ποῦ μ' ἄφησε τώρα θρηνώ.

— Εἶμαι ἡ Ποίησις, κ' ἔχω τραγούδια
 Μὲ διώχνουν, ἀνοιξε· — "Αχ! ποιὰ καρδιά,
 Στὴ μαύρη λύρα της πλέκει λουλούδια
 "Αν ἐκρυστάλλωσε καὶ δὲ χτυπᾶ;

— Στὸν Πλοῦτο ἀνοιξε τὴν ἀγκαλιά σου
 Κ' αὐτὴ ποῦ σ' ἄφησε ἐρωτικὴ
 Θάρθῃ ἀγκαλιάζοντας τὰ γόνατά σου.
 — Θάρθῃ ἡ ἀγάπη μας θάρθῃ κ' αὐτή;

— Τὸν κόσμο δύνασαι ν' ἀναστατώσης,
 Εἶμαι ἡ Δύναμις. — Ψεῦτρα σκιά,
 Μπορεῖς τοῦ ἡλίου μας τὸ φῶς νὰ δώσης
 Σ' αὐτοὺς ποῦ ἐχώθηκαν στὴ γῆ βαθείά;

— "Ἄν ᾤν' ἡ Δόξα μου σκουληκι, χῶμα,
 "Ἄν ᾤν' ἡ Δύναμις ψεῦτρα σκιά,
 Μὰ εἶν' ὁ Θάνατος τὸ μαῦρο στρώμα
 Ποῦ ξεκουράζεται ἡ ἀπελπισιά:

Ἄκοῦς; στὰ μνήματα φυσάει τὰ γέρι,
 Καὶ κλαίει στὰ φύλλα τῆς ἡ μαύρ' ἰτιά,
 Φωνάζει ὁ κόρακας, σβύνει τὰ στέρι,
 Γιατ' εἶν' ὁ Θάνατος ὁποῦ χτυπᾷ.

— "Ἐλα στὸ στῆθός μου νὰ σὲ ζεστάνω
 "Ἐλα στὸ στῆθός μου τὸ φλογερὸ,
 Νὰ χύσης βάλσαμο, ἄχ! νὰ πεθάνω
 Εἶναι τὸ χάρισμα ὁποῦ ζητῶ.

Θολός κ' ανέλπιδος στὸν σκόσμο ἀπάνω
Εἶπα στὰ χέρια σου ναὺρῶ ἡσυχιά,
Δὲ φταίω ὁ ἄμοιρος, ἄχ! τί νὰ κάνω
Πατέρα, μοῦ ἔλειπε ἡ παλληκαριά.

Σχοτάδι ἀφώτιστο, ἀνατριχίλα,
Περνοῦν σὰν σύγνεφα μαύραις σκιαῖς,
Ποῦ πᾶμε, γέρο μου; ἄ! τί μαυρίλα!
Στενάζει ὁ ἄνεμος μὲς 'ς ταις ἰτιαῖς.

Παγώνω· ἄχ! ἄφησε τὸ σύντροφό μου,
Τὸ γέρο σκύλο μου τὸ μοναχό,
Ν' ἀκούσῃ κλάμματα τὸ μάρμαρό μου,
Νὰ ἰδῇ τὸ χῶμά μου δάκρυ πικρό.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ MURGER).

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΡΥΑΚΑ

Εἰς πηγῆς χλωώδη ὄχθην, ἀνεπαύετο ὁ νέος,
Καὶ συμπλέκωνεῖς ρεφάνους θάλλοντ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν,
Ἦβλεπε νὰ κυλινδῶνται συνωθούμενα βιαίως
Εἰς κυμάτων ἀφρίζοντων τὸν ἀπαίσιον χορόν :
—Οὔτω φεύγουν κ' αἱ ἡμέραι τῆς πικρᾶς νεότητός μου,
Ὅπως φεύγει τονθορύζον καὶ τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς,
Οὔτω κ' αἱ ἐλπίδες πᾶσαι ἐξαλείφονται ἐμπρός μου,
Ὡς βυθίζοντ' εἰς τὸ κῦμα στέφανοι δροσοσταγεῖς.

Μὴ ζῆτῆτε τὴν αἰτίαν τῶν πυκνῶν μου στεναγμάτων,
 Ἐνῶ στίλβει τῆς ζωῆς μου ἡ χρυσέμβαφος αὐγή,
 Τὸ πᾶν χαίρει καὶ ἐλπίζει ὑπ' αἰσίων αἰσθημάτων
 Ὅταν δέχεται τὸ ἔαρ ἀνθοσκέπαστος ἡ γῆ.
 Φεῦ! τὸ πτερυγίζον ἄσμα εἰς τοὺς κόλπους τῶν ζεφύρων,
 Ὅτε θάλλ' ἡ φύσις νέα ἐξυπνώσα προσχαρῆς,
 Εἰς τὸ στῆθός μου ἐγείρει (τάφον τόσων μου ὀνείρων)
 Στεναγμὸν ἀπελπισίας, θλίψεις, δισταγμοὺς βαρεῖς.

Μάτην, μάτην, δὲν ἰαίνει τὴν φλεγμαινούσαν καρδίαν
 Τῆς ἀνοιξέως τὸ κάλλος διασπείρον τὴν χαρὰν,
 Μίαν ἠδονὴν θηρεύω, μίαν μόνην εὐτυχίαν,
 Μ' εἶναι πάντοτε πλησίον, ἀλλὰ πάντοτε μακρὰν.
 Καίων ἀπὸ πόθου ζάλην τείνω τοὺς βραχίονάς μου,
 Εἰς τὸ ἄπειρον ἐτάζων φάντασμα ἐρατεινόν,
 Ἄχ! δὲν ἔρχεται νὰ κλείσῃ τὰς αἰμοσαγεῖς πληγὰς μου,
 Καὶ σπαράσσεται τὸ στῆθος εἰς φλογῶν ὠκεανόν.

ὦ! κατὰ δα, ὑπερτάτη τῆς ψυχῆς μου ἀγλαΐα,
 Τῶν μεγάρων σου λιποῦσα τὴν χλιδῶσαν ὀροφὴν,
 Δι' ἀνθέων ὅσα φέρει τῶν ἀγρῶν ἡ πανδαισία,
 Θὲ νὰ ερῶσω τῶν σπηθῶν σου τὴν λεπτόγραμμον γλυφὴν.
 Ἄκουσον, ἤχει τὸ ἄλλος εἰς ἀσμάτων ἀρμονίαν,
 Καὶ τὸ ρεῖθρον κελαρύζει δι' ἐξόδων σκολιῶν·
 Ζῆ ὀλβίως κ' εἰς καλύβης ἀχυρίνης τὴν γωνίαν
 Ζεῦγος ἐν χιμαιροβίων, ἐρωμένων καρδιῶν.

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ SCHILLER)

Ο ΚΑΛΟΣ ΘΕΟΣ

Μιά μέρα 'μέ τὸ σκοῦφο τῆς νυκτός,
Εὐγῆκε στούρανοῦ τὸ παραθύρι,
Κ' ἐκύτταζε ἀφρόντιστα ὁ Θεός
Τοὺς κόσμους καὶ τοὺς τόπους ποῦ εἶχε σπείρει·
«Μὴ χάθηκ' ἡ γῆ», εἶπε, καὶ κυττᾶ
Τὴν εἶδε σὲ μιά κόχη νὰ γυρνᾷ·
'Εγέλασε, κουνεῖ τὴν κεφαλὴ,
Καὶ λέει μὲ πονήρια καὶ μὲ χάρι,
"Ἄν ξέρουν τὸ τί κάνουν ἐδ' ἐκεῖ,
'Ο διάβολος, παιδιά μου, νὰ μὲ πάρη
νὰ με πάρη.

Βρὲ ἄνθρωποι, τί πράγματα κουτὰ
 Ἐμπῆκαν στὸ μυαλό σας ἐκεῖ κάτω !
 (Εἶπ' ὁ Θεὸς κ' ἐρρούφιξε μὲ μιὰ
 Ἕνα βαθὺ ποτῆρι ρετσίνατο).
 Γιὰ σᾶς ὅτι φροντίζω δὲ πολὺ
 Νομίζετε, πῶς ἔχω συλλογὴ
 Τί κάνει τὸ φτωχό σας τὸ κουφάρι,
 Ἐκεῖ ὅπου παράμερα γυρνᾷ !
 Τῆς γῆς σας νὰ βαστῶ τὸ χαλινάρι
 Ἄν σκέφθηκα ποτὲ, μωρὲ παιδιὰ,
 Ὁ διάβολος, σᾶς λέω, νὰ μὲ πάρῃ
 νὰ μὲ πάρῃ.

Σᾶς ἔδωκα, ὡς βλέπω, τοῦ κακοῦ
 Κρασι, γυναῖκες, τόσαις εὐτυχίαις,
 Καὶ θέλετε τὸ πρᾶμμα τοῦ ἄλλοιοῦ
 Καὶ κάνετε πολέμους, ἐκστρατείας·
 Ἐσχιζέσθε σὰν ὄρνια στ' ὄνομά μου
 Φωνάζετε πῶς εἰστε στρατεύμα μου
 Καὶ λέτε πῶς σᾶς βοηθῶ κ' ἐγώ·
 Ἄν ξέρω τί θὰ ᾖ πῆ σπαθι, κοντάρι,
 Ἄν ἔκαμα ποτὲ τὸν στρατηγὸν,
 Ὁ διάβολος, παιδιὰ μου, νὰ μὲ πάρῃ
 νὰ μὲ πάρῃ.

Σὲ στόφρες καὶ χρυσάφια βουτηγμένοι,
 Σὲ θρόνους μὲ διαμάντια καρφωτοί,
 Μὲ μοῦτρα λαδωμένα, φουσκωμένοι
 Σὰν κόκοροι, τί ζῶα εἶν' αὐτοί;
 Τοὺς λέτε βασιλειάδες καὶ σὰν λύκοι,
 Βυζαίνου σᾶς τὰ ἄκακα ἄρνια,
 Καὶ λέν πῶς εὐλογῶ τὸ καμιτσίκι
 Ποῦ ἔχουν γιὰ τὴ ράχη σας—χαμπάρι
 "Ἄν ἔχω γιὰ τὰ πράγματα αὐτά,
 Ὁ διάβολος, παιδιὰ μου, νὰ με πάρῃ
 νὰ με πάρῃ.

Ἐκεῖν'οἱ ἄλλοι μαῦροι πειρασμοὶ
 Μοῦ χάλασαν τὴ μύτη ἀπὸ λιθάνι,
 Θὰ κάμουν τὴ ζωὴ σαρακοστή,
 Φωνάζουν, — πῶς ἂν δὲν μεταλαμβάνῃ
 Ὁ ἄνθρωπος, θὰ πάῃ θετικὰ
 Στὴν κόλασι· πῶς ἔχουν τὰ κλειδιὰ
 Τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τρέχουν μὲ καμάρι
 Νὰ δώσουνε εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις·
 "Ἄν ξέρω ἀπ' αὐταῖς ταῖς ιστορίαις
 Ὁ διάβολος, παιδιὰ μου, νὰ με πάρῃ
 νὰ με πάρῃ.

Γιὰ ὕστερη σᾶς δίνω συμβουλή
Ν' ἀφήσετε, παιδιά, αὐταῖς ταῖς τρέλλαις!
Ἄν θέλετε νὰ σώστε τὴν ψυχὴ,
Χαρῆτε τὸ κρασί καὶ ταῖς κοπέλλαις!
Προσέξετε, σᾶς προειδοποιῶ,
Γιατὶ σᾶς πνίγω πάλι στὸ νερό!
Ταρτοῦφοι, δημοκόποι, μακρὰ!
Ἐάν ποτὲ πατήση τὸ ποδάρι
Στὸ σπῆτί μου αὐτ' ἢ σφηκοφωλιά,
Ὁ διάβολος, παιδιά μου νὰ μὲ πάρῃ
νὰ μὲ πάρῃ.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ BÉRANGER.)

Η ΚΟΡΗ ΚΑΙ Η ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Ν*★

Είδα παρθένα γελαστή στά κατάσπρα 'ντυμένη,
Νά τῆς στολίζουν τὰ μαλλιά ξανθῆς μυρτιάς οἱ κλώνοι
"Αχ! Σατανᾶ χλωμόγελο καὶ φλόγα κολασμένη
Τῆς Πανδρεμμένης ἡ ματιὰ μὲς στὴν καρδιά πληγώνει.

Πουλὶ τοῦ κάμπου τρυφερὸ μὲς στὸ κλουβὶ κλεισμένο,
Ἡ Κόρη σὰν χλωρὴ ἴτιὰ πάντα σκυφτὰ κυττάζει,
Ἡ Πανδρεμμένη ἐλεύθερο, γεράκι ἀγριωμένο,
Φωτιὰ φαρμακοπότιστη κάθε ματιὰ τῆς στάζει,

Ὄταν ὁ γέρος σύζυγος κρατῆ στήν ἀγκαλιὰ του
 Ὄλος τραγούδια καὶ χαρὰς τὸ τρυφερὸ παιδί της,
 Ἐνῶ χαϊδεύει ἀφρόντιστη τὰ καστανὰ μαλλιά του,
 Θυμᾶται αὐτὸν ποῦ ἐχάρηκε τὸ ὀλοάφρατο κορμί της.

Κ' εἶναι ἡ κόρη φουντωτὸ μπουμπούκι, στὰ κλαδιά του
 Προσμένει μιὰ χρυσῆ νυχτιὰ ὅλο χαρὰ καὶ χάρι,
 Για νάνοιχτῆ μυριόφυλλο, νὰ χύσῃ τὴ δροσιά του
 Μ' ἓνα ἀνθισμὲνο φίλημα στοῦ γάμου τὸ κλινάρι.

Ἄχ! ἂν αὐτὸ τὸ φτωχικὸ τῆς λύρας μου τραγούδι
 Ἐνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη σου ἔχει φέρει,
 Δὲν θέλω ψευτοφίλημα, ἐρωτικὸ λουλούδι,
 Θέλω μιὰ νύχτα στὸ ἀκριβὸ τῆς ἀγκαλιᾶς σου ἀστέρι.

ΣΤΑ ΧΟΡΤΑ ΤΑ ΧΛΩΡΑ

Θυμάσ' ἐκεῖ στὴν ἐξοχὴ στὰ χόρτα τὰ χλωρά,
Τί μοῦεῖπες μιὰ φορά ;

"Αχ ! ὅλα τὰ λησμονήσες τὰ λόγια 'ποῦ γιὰ 'μένα
'Εβγαίναν ἀπ' τὰ χεῖλη σου, τὰ χεῖλη τάνθισμένα,
"Αχ ! ὅλα τὰ λησμονήσες, μὰ ἐγὼ δὲ λησμονῶ
Τί μοῦεῖπες σὰν καθόμασταν στὸ χόρτο τὸ χλωρό.

Θυμᾶσαι τί ἐκάμαμε στὰ χόρτα τὰ χλωρά,
Μικρή μου, μιὰ φορά ;

Ἄχ ! ὅλα τὰ ἴλησμονησες, μὰ ἐγὼ δὲ λησμονῶ
Πόσο γλυκὰ φιλιόμασταν στὸ χόρτο τὸ χλωρό.

L'AMOUR QUI TUE

L'amour que je ressens pour toi, pâle maîtresse,
Me ronge l'âme ainsi qu'un étrange remord ;
Je m'éteins lentement, et sans qu'il y paraisse,
Tes charmes infernaux me roulent vers la mort.

Pourtant, je viens encore implorer la caresse
De ta griffe opaline et ton baiser qui mord ;
Laisse-moi savourer la fascinante ivresse
Qui coule de tes yeux comme un philtre âcre et fort.

Je sens se réveiller mes longs ennuis iniques ;
Amie, enlace-moi de tes bras impudiques,
Rallume le brasier de ton œil assassin,

Colle ta bouche ardente à mes lèvres avides,
Pour que je rende l'âme, étouffé sur ton sein,
Le cœur plein du poison de tes baisers morbides.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Όπου σταθῶ, ὅπου γυρίσω,
Στὸν κόσμον ἢ στὴν ἐρημιά,
Παντοῦ καὶ πάντα θ' ἀντικρύσω
Τὴν ἐδική σου ζωγραφιά.

Βλέπω τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά σου
Μὲς στὸ σκοτάδι τὸ βαθύ,
Βλέπω τὴ φλογερή ματιά σου
Στοῦ ἥλιου τὴ φεγγοβολή.

Τὰ στήθιά σου τὰ χιονισμένα
Στὴν ἀνθισμένη μυγδαλιά,
Στὰ ρόδα τὰ μισανοιγμένα
Τὰ χεῖλη σου τὰ δροσερά.

Βρίσκω τὴν ἄδολη πνοή σου
Εἰς τὸ θυμάρι τοῦ βουνοῦ,
Ἄκούω τὴ γλυκειὰ φωνή σου
Εἰς τὸ τραγούδι τοῦ ἀηδονιοῦ.

Ἄχ! καὶ στοῦ τάφου τῆς τὸ χῶμα
Ἡ πονεμένη μου ψυχὴ
Θὰ ὄνειρεύεται ἀκόμα
Τὴν ὄψι σου τὴν τρυφερή.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἐχτὲς τὸ βράδῳ μούλεγε ἡ ἀγάπη μου ἡ χρυσῆ :

— Ἀφ' οὗ ἡ μοῖρα ἡ ἄπονη, ἡ μοῖρα ἡ φθονερή,
Στὸ σκοτεινὸ βιβλίό της νὰ ζοῦμ' ἔχει γραμμένα,
Ἐγὼ χωρὶς ἐσέναγε κ' ἐσὺ χωρὶς ἐμένα,
Γιατί δὲ σβύνεις τὴ φωτιά, ποῦ τρώει τὴν καρδιά σου,
Γιατί καὶ σ' ἄλλαις ὠμορφαις δὲ ρίχνεις τὴ ματιά σου;

Κ' ἐγὼ τῆς ἀποκρίθηκα : "Ἄν σβύσω τὴ φωτιά,
Ποῦ ἄμερα νύχτ' ἀχόρταγη μοῦ τρώει τὴν καρδιά,
"Ἄν τὴ γλυκειὰ τὴν ὄψι σου πασχίσω νὰ ξεχάσω,
Μαζὺ μὲ τὴν ἀγάπη σου καὶ τὴ ζωὴ θὰ χάσω!

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

Σφυρίζει έξω άνεμος τρελός,
Σάν νά φωνάζη άγριο θηρίο·
Τί κρίμα νάν' κανένας μοναχός,
Στό τζάκι του κοντά με τέτοιο κρύο !

·
"Αν σ' είχα έδω, 'στά φλογερά μου στήθια
"Αν σ' έσφιγκα, χρυσή μου αγάπη, τώρα,
Με χάρδια, με φιλιά, με παραμύθια,
Πώς θα γλυστρούσεν εύκολα ή ώρα !

Θὰ ἔπλεκα τὰ μαῦρά σου μαλλιά,
Εἰς τὴ μασχάλη θά σε γαργαλοῦσα,
Θὰ σοῦ ἔψαχνα τὸν κόρφο, θ' ἀρχινοῦσα
Χίλια παιγνίδια, χίλια χορατά.

Μὰ ὁ Διάβολος, ἡ Μοῖρα, ὁ Θεός,
Μπαίνουν καὶ μᾶς χωρίζουν καὶ τοὺς δύο·
Γιαυτὸ καπνίζω τώρα μοναχός.
Στὸ τζάκι μου κοντὰ μὲ τέτοιο κρύο!

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Κάτω στὸν κάμπο, ἐκεῖ σιμὰ ἔς τὸ γαλανὸ ποτάμι,
Ὅπου στὴν ὄχθη του γλυκὰ σφυρίζει τὸ καλάμι,
Στὰ χόρτα τάνθοστολίιστα μιὰ μέρα τοῦ Μαρτιοῦ,
Ἡ νηαῖς κ' οἱ νηοὶ ἐχόρευαν γειτονικοῦ χωριοῦ.
Ἐκεῖ στῶν πεύκων τὴ σκιά, στὸν κάμπο τὸ χλωρό,
Πόσαις ἐσέρναν τὸ χορὸ,
Κοπέλλαις ὁποῦ ἔλαμπαν ἀπ' ὠμορφιὰ καὶ νηότη,
Μὲ παλληκάρια λυγιστὰ ὡσὰν ἰτιᾶς κλωνάρια·

Μὰ μέσ' ἀπὸ τῆς ὠμορφαις ἡ Δέσπω ἦταν ἡ πρώτη,
 Κ' ὁ Χρόνης ὁ ποιὸ ζηλευτὸς μέσ' ἀπ' τὰ παλληκάρια.
 Πολλοὶ γλυκοκυττάζανε τὴ Δέσπω νηοί, πολλαῖς
 Τὸ Χρόνη ἐσαῖτεύανε ξανθαίς, μελαγχροιναίς,
 Μὰ τῆς ῥματιαῖς τους ἔχαναν ἄδικα νηαῖς καὶ νηοί,
 Γιατί στὸ Χρόνη τὴν καρδιά ἡ Δέσπω εἶχε δώσει,
 Κι' ὁ Χρόνης τῆς ὠρκίσθηκε πῶς θὰ τὴν στεφανώσει
 Ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄδολο Πασχαλινὸ φιλί.

Γλυκὰ βαροῦσαν τὰ βιολιά, καὶ ὅστη δροσάτη φτέρη,
 Τὰ παλληκάρια καὶ ἡ νηαῖς χορεύαν ταῖρι, ταῖρι,
 Καὶ τᾶσπρα τὰ μαντήλιά τους εἰς τὸν ἀέρ' ἀπλώναν
 Ἐξαφν' ἀπὸ τῆς καλαμιαῖς ποῦ τὸ ποτάμι ἐζώναν,
 Μπρόβαλε μιὰ χρυσόμαλλη, γαλανομάτα κόρη
 Ἄσπρα λουλούδια τοῦ νεροῦ στολίζαν τὰ μαλλιά της,
 Ἐστάθηκε παράμερα καὶ τὸ χορὸ ἐθώρει,
 Σὰν κάποιον νᾶθελε ναὺρῆ ἢ φλογερὴ ματιά της.
 Καὶ σὰν ὁ Χρόνης ἔμεινε ὅστη μέση μοναχὸς του,
 Ἡ ξένη κόρη ἐσίμωσε κ' ἐστάθηκεν ἐμπρὸς του,
 Κ' εἶπε γλυκὰ: «Ὁ σταυραητὸς, τὸ νηὸ τὸ παλληκάρι,
 Ποῦ ἔχει τόση λεβεντιά, ποῦ ἔχει τόση χάρη,
 Τί τάχα θὲ ν' ἀποκριθῆ ὅς τὴν ξένη, ἂν τοῦ γυρέψη
 Στὰ χόρτα τάνθοστολίστα μαζύ του νὰ χορέψη;»
 Κι' ὁ Χρόνης ἀποκρίθηκε: «Τὸ νηὸ τὸ παλληκάρι,
 Πολλὴ δὲν ἔχει λεβεντιά, πολλὴ δὲν ἔχει χάρη,
 Μ' ἀπλώνει τὸ μαντήλί του ὅστην ξένη, ἂν τοῦ γυρέψη
 Στὰ χόρτα τάνθοστολίστα μαζύ του νὰ χορέψη!»

Σκοπὸ γλυκό, χαρούμενο, βαροῦσαν τὰ βιολιά,
 Κ' ἐχόρευαν κ' ἐγύριζαν ὁ Χρόνης καὶ ἡ νηά·
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐχόρευαν κ' οἱ δυὸ 'στὸ πράσινο χορτάρι,
 Ἄναστενάζ' ἡ ξένη νηά καὶ λέει 'στὸ παλληκάρι·
 — «Εἶναι γλυκειά ἡ ὄψι σου, γλυκειά 'ναι κ' ἡ ματιά σου,
 Θᾶναι γλυκὰ τὰ χᾶδια σου, γλυκὰ καὶ τὰ φιλιὰ σου.
 Ἔλα νὰ γείνης ἄντρας μου, ἔλα μαζί μου, Χρόνη,
 Γιατί τὴ μαύρη μου καρδιά ἡ ἀγάπη σου πληγώνει·
 Δὲν εἶμαι κόρη τοῦ χωριοῦ μὲ μαραμμένα κάλλη,
 Βασίλισσά 'μαι τοῦ νεροῦ σὲ θρόνο ἀπὸ κοράλλι,
 Ἔχω παλάτια ὀλόχρυσα, κρεβάτια ἀσημωμένα,
 Χρόνη, θὰ γείνης ἄντρας μου, Χρόνη, θάρθῃς μὲ 'μένα ; »

Κ' αὐτός, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ, γύρισε κ' εἶδε μόνο
 Τὴ Δέσπω 'ποῦ τὸν κύτταζε μὲ ζήλια καὶ μὲ πόνο.

— « Χρόνη, θὰ γείνης ἄντρας μου, Χρόνη, θάρθῃς μὲ 'μένα ; »

— « Ὅχι, γιατί ἔχω τὴν καρδιά, εἰς ἄλληνε δομένα. »

Ἄκόμα δὲν ἀπόσωσε τὰ λόγια τὰ πικρά,
 Καὶ τῆς Νεραΐδας ἄγρια τὸν σφίγκ' ἡ ἀγκαλιά,
 Τὸν σφίγκει καὶ γυρίζουνε, γυρίζουνε κ' οἱ δυὸ
 Πέρα 'στῶν πεύκων τὴ σκιά, 'στὸ χόρτο τὸ χλωρό,

Σάν άνεμος όταν φυσᾶ τρελός, και μ' ἄγριο βόγκο
Σαρώνει φύλλα και κλαριά 'ςτόν κάμπο και 'ςτό λόγκο,
Γυρίζουνε, γυρίζουνε και φτάνουν 'ςτό ποτάμι,
'Οποῦ στήν ὄχθη του γλυκά σφυρίζει τὸ καλάμι,
Και πέφτουνε 'ςτὰ κύματα, μαζί, τὰ παγωμένα. . . .

Παύει ὁ χορός και τὰ βιολιά σωπαίνουν λυπημένα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

Καθ' ὕπνου εἶδον ὄνειρον . . . ὦ! εἴθε αἰωνίως
Νὰ ἔρρεεν εἰς ὄνειρα παρόμοια ὁ βίος:

Δέν ἦτον ἄλσος πράσινον, χλωρὸς λειμὼν δέν ἦτον,
Οὐδὲ ἠπλοῦντο πρασιαὶ ἀνθῶν ἀναριθμήτων·
Στοιίχους δέν ἔβλεπες ἐκεῖ πυκνοὺς δρυῶν μεγάλων,

Οὔτε κομψὸν ἀνάστημα πευκίωνων ἀτασθάλων·
 Ἐκεῖ, οὔτε αἰγόκλημα, οὔτε ἰάσμου μύρα,
 Οὔτε δειλὸν ἠράνθεμον, οὔτε ῥοδῆς πορφύρα . . .
 Ὑπὸ φλογώδη ἥλιον, ἐπὶ γυμνῶν πεδίων,
 Ὑψοῦντο μέγαρα χρυσοῦ, ἀχάτου καὶ μαρμάρου,
 Στοαὶ ὡς κύκνου πτέρυγες λευκαί, πρὸ τῶν ὁποίων
 Θὰ ἦσαν λίθοι βάρβαροι τὰ μάρμαρα τῆς Πάρου.
 Ἀγάλματα μετάλλινα θεῶν καὶ θεαινῶν,
 Περί μακρὰν δεξαμενὴν ἐρρυθμῶς ἐστημένα,
 Ἐβύθιζον τὰ βλέμματα αὐτῶν τὰ ἐσβεσμένα,
 Εἰς τὰ εὐρέα κάτοπτρα ὑδάτων κυανῶν.
 Ζωῆς σημεῖον οὐδαμοῦ: σιγὴ κοιμητηρίου,
 Σιγὴ ψυχρὰ, μονότονος καὶ πλήρης μυστηρίου·
 Οὔτε ἐντόμου βόμβισμα, οὔτε πτηνοῦ φωνή,
 Ἀντήχουν εἰς τὰ μέγαρα ἐκεῖνα τὰ χανῆ!

Ἐπὶ προστώου, κάτωθεν μεταλλικῆς θολίας,
 Εἰς δέρματα παρδάλεων ἐντέχνως εἰργασμένα,
 Ἰπλοῦτο νωχελῶς γλυκὺς τὴν ὄψιν νεανίας·
 Ὑπὸ τὰ βλέφαρα αὐτοῦ τὰ ἡμικεκλεισμένα,
 Ἐκάμμουε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετ' ἀδιαφορίας,
 Καὶ ἦτο αἰνιγμα σχεδὸν ἂν ἐγρηγόρει, ἢ
 Εἰς γλυκεῖς ὕπνους δι' αὐτὸν ἐπέρα ἡ ζωή.

Ποτ' ἐγεννήθη; Πῶς ἐκεῖ εὐρέθη; Οὔτ' ἐκεῖνος
 Ἐσκέφθη, οὐδ' ἐγνώριζεν·—ἀνέτως, ἀνωδύνως,

Ἄνευ ἐλπίδων, μεριμνῶν καὶ πόθων καὶ σχεδίων,
 Ἐν εὐπαθείᾳ γλυκερᾷ διήνυε τὸν βίον.
 Δὲν ἔζη ὅπως οἱ λοιποὶ θνητοὶ συνήθως ζῶσιν,
 Οὐδ' ὕπνον ἤθελεν αὐτὸς οὐδὲ τροφήν ἢ πόσιν.
 Χιτώνιον, ἀντανακλῶν τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα,
 Μέχρι σφυρῶν ἐκάλυπτε τὸ ραδινόν του σώμα,
 Καὶ εἰς βοστρύχους χωριστῆ ἡ κόμη του ἀπείρους,
 Μὲ τοὺς εὐώδεις ἔπαιζε καὶ πτερωτοὺς ζεφύρους. . . .
 Μονάρχαι, συνταγματικοὶ μεγάλοι κυβερνήται,
 Ῥητόρων δημοκρατικῶν ἀσύρραπτοι σωρεῖται,
 Σύλλογοι φιλολογικοί, σοφαὶ ἐφημερίδες,
 Βουλαί, ἐνδόξου μέλλοντος χρυσοφανεῖς ἐλπίδες,
 Ναοί, νηστεῖαι, ἱερεῖς, θρησκευτικαὶ αἵρέσεις,
 Παράσημα, πολιτικοὶ βαθεῖς, διπλωματία,
 Τῷ ἦσαν ὅλοι ἀγνώστοι αὐταὶ αἱ ἐφευρέσεις,
 Ὅσας ἐμπνέει εἰς τοὺς θνητοὺς ἡ πότνια Μωρία.

Πλὴν τούτων ἀπεγεύετο καὶ ἄλλης εὐτυχίας :
 Μὴ αἰσθανθεῖς ἐρωτικῆς μανίας, ποτέ, νύξεις,
 Οὐδὲ ποθήσας τρυφηλῆς ἀγκάλης περιπτύξεις,
 Δὲν εἶχε γίνεαι ἔρμαιον ἐσθῆτος γυναικείας.

Μόνος ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς ἐκείνης τῆς βαθείας,
 Ὑπὸ μετὰλλων καὶ πετρῶν πολυτελεῖς θολίας,
 Ἄνέτως κατακείμενος εἰς ἀπαλὴν δορᾶν,
 Καὶ ἀπὸ μύρα τεχνητὰ ἠδυπαθῶς μεθύσκων,

Τὰ θλέμματά του ἄφινε ν' ἀκολουθοῦν μακράν,
Εἰς τοῦρανοῦ τὸν καθαρὸν κ' ἐστιλβωμένον δίσκον,
Τὰ νέφη διωκόμενα ὑπὸ τρελῶν ἀνέμων . . .

Κ' ἦμην ἐγώ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ εὐδαίμων.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ. . . .

Tu as pour te rendre amusée
Ma jeunesse en papier isy. . . .

CLÉMENT MAROT, A SA DAME.

Εἰς τὰς ὀλίγας θὰ εὐρῆς αὐτάς, ἐδῶ, σελίδας,
Τῆς πρώτης μου νεότητος τοὺς χρόνους τοὺς τρελοῦς,
Τοὺς χιμαιρώδεις ἔρωτας καρδίας ἀφελουῖς,
Τὸ μῖσος, τὴν ἀνίαν μου, τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας.

Δὲν κρύπτομαι ὑπὸ ψευδεῖς ποικίλας ἀλουργίδας:
Εἰς στίχους ἐκτυλίσσεται ἀξέστους καὶ ἀπλοῦς
Ὅ,τι κοχλάζει ἐν ἐμοί, καὶ θὰ ἰδῆς πολλοὺς
Πρασίνοὺς σκώληκας ἀλλά..... καὶ μάγους χρυσαλίδας.

Ἦγάπησα τοὺς μυστικούς τῆς αὔρας στεναγμούς,
Τὰ ἄνθη, τὴν ἀπάτητο ν γλαυκῆς θαλάσσης θίνα,
Καὶ τοῦ Ἑσπέρου τὴν δειλὴν καὶ τρέμουσαν ἀκτῖνα.

Ἄλλ' ὅμως εἰς τοὺς μαύρους σου ὀμνύω ὀφθαλμούς,
Πῶς ἀγαπῶ πλειότερον πολὺ, ὠχρὰ μου φίλη,
Τὰς τρυφηλὰς ὠλένας σου καὶ τὰ ὑγρά σου χεῖλη!

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	
Τὸ Ἴον.....	3
Οἱ Τάφοι.....	5
Ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτος.....	8
Un Souvenir.....	10
Ἡ Κόρη τοῦ Βορρᾶ.....	12
Πρὸς τὴν Σελήνην.....	14
Παλαιοὶ Χρόνοι.....	16
Πρὸς τὴν ἀηδόνα.....	18
Εἰς Φίλην.....	21
Νύξ Χειμερινή.....	23
Ma Muse.....	25
Ἦώς.....	27
Ἀνάμνησις.....	29
Σπ.....	31

Παρά τὸ Κῦμα.....	33
Triplet.....	36
Κόρος.....	37
Ὁ Χειμῶν.....	40
Τὸ Ἐξωτικό.....	43
Τὸ Φθινόπωρον.....	46
Ἄσμάτιον.....	49
Παλαιὸς Ἔρως.....	51
Τὸ Τραγοῦδι τοῦ Ἀπελπισμένου.....	53
Ὁ Νέος παρὰ τὸν Ῥύακα.....	57
Ὁ Καλὸς Θεός.....	59
Ἡ Κόρη καὶ ἡ Παντρεμμένη.....	63
Στὰ χόρτα τὰ χλωρά.....	65
L'amour qui tue.....	67
Τραγουδάκι.....	69
Τραγουδάκι.....	71
Δεκέμβριος.....	73
Ἡ Νεράιδα.....	75
Τὸ ὄνειρόν μου.....	79

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΓ

ΔΙΟΡΘΩΤΕΑ

Σελίς 13, στίχος 4.

Ἄρτι : Τῆς Ἑβραϊκῆς πλείουσα εἰκῶν....

Γράφει : Τῆς Ἑβραϊκῆς ζωντανῆ εἰκῶν....

Σελίς 31, στίχος 3.

Ἄρτι : Dans des prés venimeux.....

Γράφει : Dans des prés vénéneux.....

Σελίς 34, στίχος 7.

Ἄρτι : Εἰς τὴν μορφὴν σου ἤσραψεν ἀκτίς μελαγχολίας...;

Γράφει : Ἐπλώθη εἰς τὴν ὄψιν σου σκιά μελαγχολίας...;

74009E

Jean Moréas

ΙΩ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΡΥΓΟΝΕΣ

ΚΑΙ

ΕΧΙΔΝΑΙ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

J'ai des ailes pour la tempête
Et pour l'azur....

VICTOR HUGO.

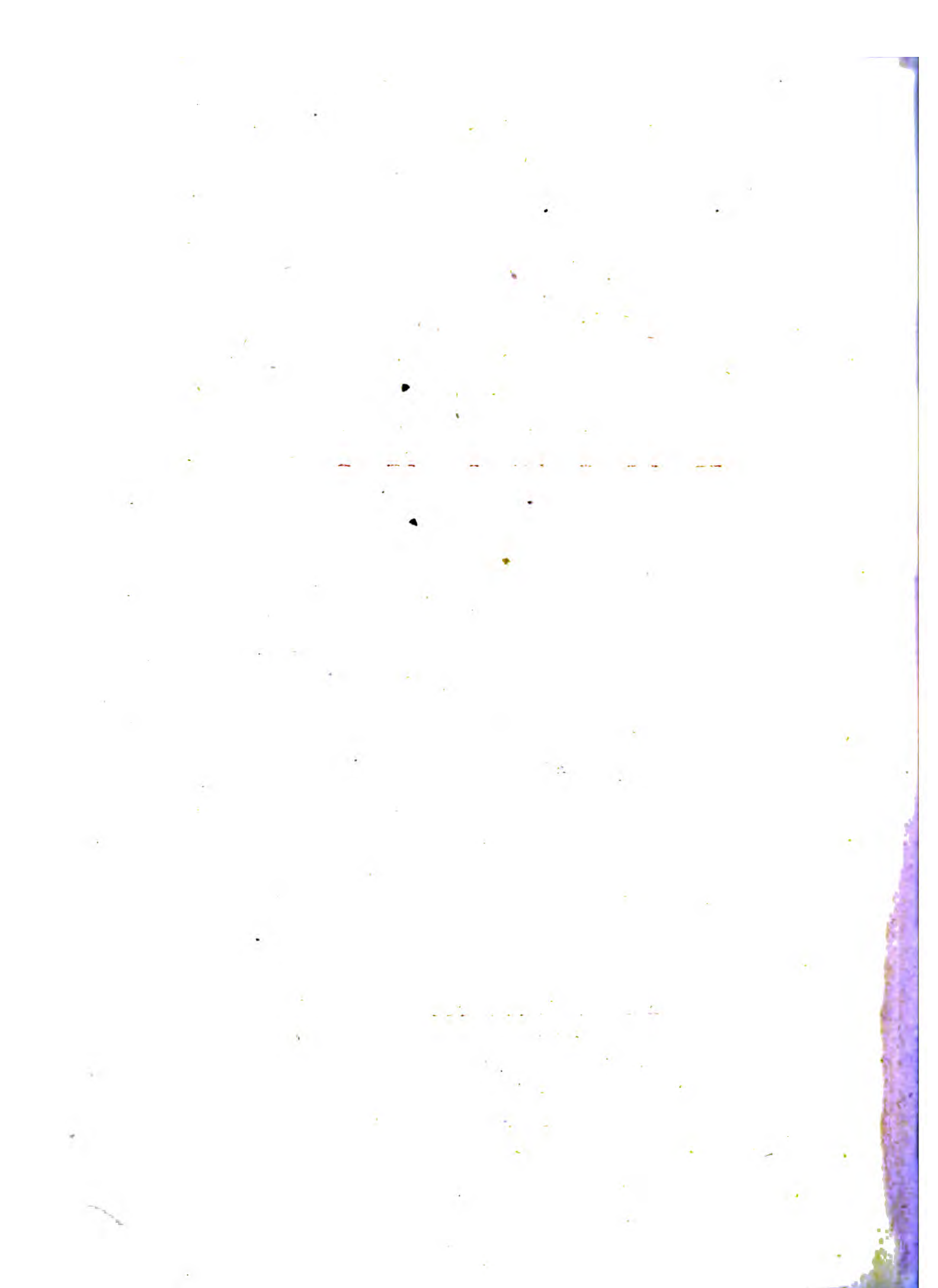
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

10 ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ - ΜΟΥΣΩΝ 8

1878

6.

Τιμᾶται τριῶν νέων δραχμῶν.

